Τὸ φύλλον λεπτὰ 20 καὶ στὸ Ἐξωτερικὸν 25

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ἐπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		*Ἐξωτερικοῦ*	
Ἐτησία	δρ. 10.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 12.50
Ἑξάμηνος . . .	» 5.50	Ἑξάμηνος .	» » 6.50
Τρίμηνος . . .	» 3.—	Τρίμηνος .	» » 3.50

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος | *Ἐν Ἀθήναις, 24 Φεβρουαρίου 1918* | *Ἔτος 40ὸν. — Ἀριθ. 13*

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1918, ἀντὶ νὰ διπλασιασθῇ, ὡς ἐπέβαλλον αἱ περιστάσεις, ηὐξήθη ὀλίγον μόνον ὡς ἐξῆς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἐτησία δρ. 10, ἑξάμηνος 5.50, τρίμηνος 3. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, ἐτησία φρ. χρ. 12,50, ἑξάμηνος 6,50, τρίμηνος 3,50.

Ἡ μικρὰ αὕτη αὔξησις δὲν ἀρκεῖ βέβαια διὰ νὰ καλυφθοῦν αἱ διπλάσιαι ἤδη δαπάναι τῆς ἐκδόσεως. Ἀλλ' ἔχομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουν μὲ τὴν ἴδιαν καὶ μεγαλητέραν ἀκόμη προθυμίαν, αἱ Εἰσφοραὶ τῶν φίλων μας διὰ τὴν Ἐπάρκειαν.

Οἱ πληρώσαντες συνδρομὴν διὰ τὸ τρέχον ἔτος μὲ τὴν παλαιὰν διατίμησιν, ὀφείλουν τώρα καὶ παρακαλοῦνται νὰ στείλουν τὸ ὑπόλοιπον. *[Ἴδε Δήλωσιν 11ου φυλλαδίου, σελ. 91.]*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

Τὸ σπουδαῖο ἦταν, — κι' ὁ Κύρος Σμίθ, καθὼς κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλετ εἶχαν λόγους νὰ τὸ θεωροῦν σπουδαῖο, — ὅτι τώρα ἐπεβλέπετο καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς νήσου Λίγκολν. Ἂν συνέβαινε τίποτε ἔκτακτο, ὁ Ἄυρτων δὲν θἀμελοῦσε βέβαια νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς κατοίκους τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ.

Τὸ ὁποιοδήποτε ὅμως αὐτὸ περιστατικὸ μποροῦσε νἆταν ξαφνικὸ καὶ νὰ γίνουνταν ἀνάγκη νἀνακοινωθῇ ἀμέσως στὸν μηχανικό. Καὶ δὲν ἦταν μόνο τὰ σχετικὰ μὲ τὸ «μυστικὸ» τῆς νήσου Λίγκολν. Μποροῦσε νὰ συμβοῦν κι' ἄλλα πολλά, ποὺ νἀπαιτοῦν τὴ γρήγορη ἐπέμβασι τῶν ἀποίκων· νὰ περάσῃ ἄξαφνα κανένα πλοῖο ἀπὸ τὴ δυτικὴ ἀκτή, νὰ γίνῃ κανένα ναυάγιο στὶς ξέρες της, νὰ φθάσουν στὸ νησὶ πειρατὲς κτλ. Γι' αὐτὸ ὁ Κύρος Σμίθ σκέφθηκε νὰ βάλῃ σὲ ἄμεση συγκοινωνία τὴ στάνη μὲ τὸ Γρανίτινο Παλάτι. Στὶς 10 Ἰανουαρίου ἀνεκοίνωσε τὸ σχέδιό του στοὺς συντρόφους.

— Καὶ πῶς θὰ γίνῃ αὐτό; ρώτησε ὁ Πέγκροφ. Μήπως τυχὸν σκέπτεσθε, κύριε Σμίθ, νὰ βάλετε τηλέγραφο;

— Ἀκριβῶς! ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

— Ἠλεκτρικό; ἐφώναξε ὁ Χάρμπερτ.

— Ἠλεκτρικό. Ἔχουμε ὅ,τι μᾶς χρειάζεται γιὰ νὰ κάμουμε μιὰ στήλη. Τὸ δυσκολώτερο εἶνε νὰ γίνουν τὰ σύρματα, ἀλλὰ κι' αὐτά, μὲ τὸ κατάλληλο μηχάνημα, μὲ μιὰ συρμιέρα, ἐλπίζω νὰ τὰ καταφέρουμε.

— Ἔ, μὰ ὕστερ' ἀπ' αὐτό, εἶπε ὁ ναύτης, ἐγὼ εἶμαι βέβαιος πὼς ὅτι μιὰ μέρα θὰ κάμωμε καὶ σιδηρόδρομο!

Ἄρχισαν ἀμέσως τὴν ἐργασία, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ «δυσκολώτερο», γιατὶ χωρὶς σύρμα, τἄλλα θἄταν περιττά. Εὐτυχῶς ὁ σίδηρος τῆς νήσου Λίγκολν ἦταν πρώτης ποιότητος, μαλακὸς κι' ἑπομένως κατάλληλος. Ὁ Κύρος Σμίθ κατεσκεύασε πρῶτα τὴν «συρμιέρα», δηλαδὴ μιὰ χαλύβδινη πλάκα μὲ κωνικὲς τρύπες διαφόρων διαμετρημάτων, ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε διαδοχικῶς τὸ μέταλλο, ὥστε νὰ γίνεται ὅσο ἤθελαν ψιλό. Ἡ πλάκα αὐτὴ καρφώθηκε σὲ μιὰ γερὴ βάσι, στερεωμένη στὸ ἔδαφος, κοντὰ στὸ μεγάλο καταρράκτη, ποὺ ὁ μηχανικὸς θὰ χρησιμοποιοῦσε πάλι τὴν κινητική του δύναμι.

Ἡ ἐργασία ἦταν λεπτὴ καὶ πολύπλοκη. Ὁ μηχανικὸς ὅμως ἐνίκησε ὅλες τὶς δυσκολίες καὶ, ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς δοκιμές, κατάφερε νὰ κατασκευάσῃ ψιλὰ σύρματα ὡς πενῆντα πόδια μακριά, ποὺ θἄταν εὔκολο νὰ τὰ ἑνώσουν καὶ νὰ τὰ τοποθετήσουν τεντωμένα 'ς ὅλο ἐκεῖνο τὸ διάστημα τῶν πέντε μιλλίων, ποὺ ἐχώριζε τὴν στάνη ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι.

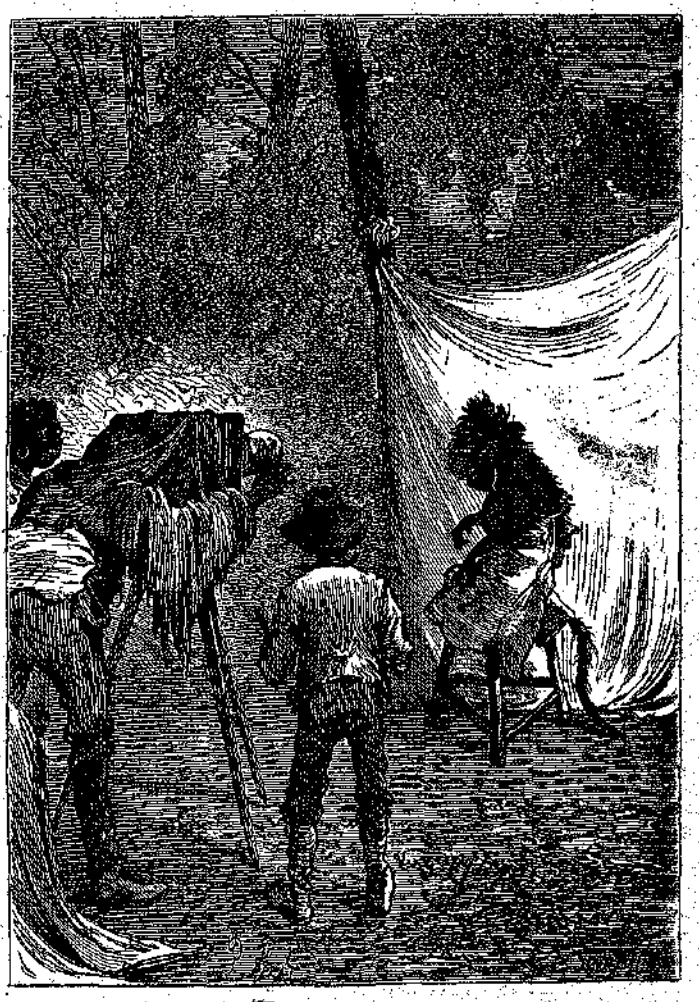

«Ὁ κὺρ Ζοὺπ εἶχε ποζάρῃ μ' ὅλη του τὴ σοβαρότητα...» (Σελ. 103, στ. α'.)

Ἀφοῦ ἔστησε κι' ἐκανόνισε τὸ καινούργιο μηχάνημα, ὁ μηχανικὸς ἄφισε τοὺς συντρόφους του νὰ ἐξακολουθήσουν τὴ συρματοποιία κι' αὐτὸς ἄρχισε νὰ κατασκευάζῃ τὴ στήλη. (*)

Ἡ στήλη αὐτὴ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ρεῦμα σταθερὸ καὶ γιὰ τὴν κατασκευή της ἐχρειάζετο τσίγγος, χαλκὸς καὶ κάρβουνο, ἀπὸ τὸν σκληρὸ ἐκεῖνο γραφίτη ποῦ παράγεται στὰ ἐργοστάσια τοῦ γκαζιοῦ, ἀφοῦ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὸν γαιάνθρακα τὸ ὑδρογόνο. Χαλκὸς δὲν ὑπῆρχε καθόλου στὴ νῆσο Λίγκολν κι' ὁ μηχανικὸς δὲν ἔπρεπε νὰ λογαριάζῃ. Γραφίτη μποροῦσε νὰ κατασκευάσῃ· ἐχρειάζοντο ὅμως εἰδικὲς ἐγκαταστάσεις, ποῦ θὰ παιτοῦσαν πολλὴ ἐργασία. Ὅσο γιὰ τσίγγο ὅμως, εἴπαμε ὅτι τὸ κιβώτιο ποῦ εἶχαν βρῇ στὸ ἄκρωτῆρι τοῦ Ναυαγίου ἦταν ντυμένο ἀπὸ μέσα με τέτοιο μέταλλο, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθῇ καλλίτερα παρὰ στὴν περίστασι αὐτή.

Ὁ Κύρος Σμὶθ σκέφθηκε λοιπὸν νὰ κάμῃ μιὰ ἁπλῆ στήλη, μόνο με τσίγγο, με ἀζωτικὸν ὀξὺ καὶ με ποτάσσα, σὰν ἐκείνη ποῦ ἐπενόησε ὁ Μπεκερὲλ τὸ 1820. Πρὸς τοῦτο κατεσκεύασε μερικὰ γυάλινα δοχεῖα, τὰ ἐγέμισε με ἀζωτικὸν ὀξὺ καὶ τὰ ἐσκέπασε τὸ καθένα μ' ἕνα βούλωμα, ποῦ τὸ διαπερνοῦσε ἕνας γυάλινος σωλῆνας. Ὁ σωλῆνας αὐτός, στὸ κάτω του ἄκρο, ποῦ ἐβυθίζετο στὸ ὀξύ, ἦταν κλεισμένος μ' ἕνα βούλωμα ἀπὸ ἀργίλλο. Ἀπὸ τὸ ἐπάνω του ἄκρο, ὁ μηχανικὸς ἔχυσε μέσα διάλυσι ποτάσσας. Ἔτσι, ἀζωτικὸν ὀξὺ καὶ ποτάσσα, σὲ κάθε δοχεῖο, μποροῦσαν νὰλληλοεπενεργοῦν ἀνάμεσ' ἀπὸ τὴν ἀργίλλο.

Ἐπῆρε κατόπι δύο κομμάτια τσίγγου κι' ἐβούθισε τὸ ἕνα στὴν ποτάσσα καὶ τἄλλο στὸ ὀξύ. Ἔτσι σχηματίσθηκε ἕνα ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, ἀπὸ τὸν τσίγγο ποῦ ἦταν στὸ δοχεῖο πρὸς τὸν τσίγγο ποῦ ἦταν στὸν σωλῆνα, καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ κομμάτια ἑνώθηκαν μὲ σύρμα. Τὸ ἕνα ἦταν ὁ θετικὸς καὶ τὸ ἄλλο ὁ ἀρνητικὸς πόλος τῆς συσκευῆς. Κάθε δοχεῖο γεννοῦσε ἀπὸ ἕνα τέτοιο ρεῦμα κι' ὅλα μαζὶ ἔρθαναν γιὰ ἕνα ἠλεκτρικὸ τηλέγραφο. Ἔτσι κατασκευάσθηκε κι' ἡ στήλη.

Στὴς 6 Φεβρουαρίου, ἄρχισαν νὰ φυτεύουν κατὰ διαστήματα τοὺς στύλους μὲ τοὺς γυάλινους ἀπομονωτῆρες, ποῦ θὰ βάσταζαν τὰ τεντωμένα σύρματα, ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι ὡς τὴν στάνη. Κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἦταν τελειωμένος κι' ὁ ἐναέριος αὐτὸς δρόμος τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ποῦ θἄτρεχε κεῖ-πάνω μὲ ταχύτητα ἑκατὸν χιλιάδων χιλιομέτρων τὸ δευτερόλεπτο!

Εἶχαν κατασκευασθῆ δυὸ ὁμοιες στῆλες, μιὰ γιὰ τὸ Γρανίτινο Παλάτι καὶ μιὰ γιὰ τὴν στάνη. Γιατὶ ἂν ἡ στάνη ἔπρεπε νὰ συγκοινωνῇ μὲ τὸ Γρανίτινο Παλάτι, μποροῦσε κάποτε νὰ χρειάζουνταν νὰ συγκοινωνήσῃ καὶ τὸ Γρανίτινο Παλάτι μὲ τὴν στάνη.

Στοὺς δυὸ αὐτοὺς σταθμούς, τὸ σύρμα τυλίχθηκε 'ς ἕνα ἠλεκτρομαγνήτη, (δηλαδὴ 'ς ἕνα κομμάτι μαλακὸ σίδερο, τυλιγμένο μὲ σύρμα). Ἅμα συγκοινωνοῦσαν μεταξύ τους οἱ δυὸ πόλοι, τὸ ρεῦμα ποῦ ξεκινοῦσε ἀπὸ τὸν θετικό, ἔφτανε ἀπὸ τὸ σύρμα στὸν ἠλεκτρομαγνήτη, ποῦ ἐμαγνητίζετο προσωρινά, καὶ γύριζε ἀπὸ τὸ ἔδαφος στὸν ἀρνητικὸ πόλο. Ἅμα διεκόπτετο τὸ ρεῦμα, ὁ ἠλεκτρομαγνήτης ἐξεμαγνητίζετο ἀμέσως. Ἔρθανε λοιπὸν νὰ βάλῃ κανεὶς μιὰ σιδερένια πλακίτσα μπροστὰ στὸν ἠλεκτρομαγνήτη, γιὰ νὰ τραβιεται ἀπ' αὐτόν, ὅσο περνοῦσε τὸ ρεῦμα, καὶ νἀφίνεται νὰ ξαναπέφτῃ μόλις τὸ ρεῦμα διακόπτετο. Κι' ἀφοῦ ἐπέτυχε ἔτσι τὴν κίνησι, τὸ ἀνεβοκατέβασμα αὐτῆς τῆς πλακίτσας, εὐκολώτατα πιὰ ὁ Κύρος Σμὶθ μπόρεσε νὰ προσαρμόσῃ 'ς αὐτὴ καὶ μιὰ βελόνα, ἐπάνω σ' ἕνα στρογγυλὸ δίσκο, ποῦ εἶχε ὁλόγυρα τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, γιὰ νἀνταποκρίνεται ἔτσι ἀπὸ τὸν ἕνα σταθμὸ στὸν ἄλλο.

Ὡς τὴς 12 Φεβρουαρίου, ἡ ἐγκατάστασις εἶχε τελειώσῃ. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Κύρος Σμὶθ ἔστειλε τὸ πρῶτο τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι: ρώτησε ἂν πήγαιναν ὅλα καλὰ στὴ στάνη. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς, ἔλαβε ἀπὸ τὸν Ἀὔρτων ἀπάντησι ἱκανοποιητική.

Ὁ Πέγκροφ πηδοῦσε ἀπὸ τὴ χαρά του. Ἀκοῦς ἐκεῖ νἄχουν καὶ τηλέγραφο, σὰ νἆταν στὴ Νέα Ὑόρκη! Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, πρωὶ καὶ βράδυ, τακτικά, ἔστελνε ἀπὸ ἕνα τηλεγράφημα στὴ στάνη, ποῦ ποτὲ δὲν ἔμενε χωρὶς ἀπάντησι.

Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς συγκοινωνίας εἶχε δυὸ μεγάλα καλά· πρῶτο· τοὺς ἐπέτρεπε νὰ βεβαιώνονται ὅποια στιγμὴ ἤθελαν, ὅτι ὁ Ἄὔρτων εὑρίσκετο στὴ στάνη· δεύτερο, δὲν τὸν ἄφιναν ἔτσι, τὸν δυστυχισμένο, σὲ παντελῆ ἀπομόνωσι. Ἄλλως τε ὁ Κύρος Σμὶθ, μια φορὰ τὴν ἑβδομάδα, τακτικά, τὸν ἐπεσκέπτετο στὸ σπιτάκι του, κι' ὁ Ἄὔρτων πάλι πήγαινε κάπουκάπου στὸ Γρανίτινο Παλάτι, ὅπου εὕρισκε πάντα τὴν καλλίτερη ὑποδοχή.

Ἔτσι πέρασε τὸ καλοκαῖρι. Οἱ πόροι τῆς ἀποικίας, σὲ ὅσπρια προπάντων καὶ δημητριακά, ἐπλήθαιναν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα· καὶ τὰ λαχανικά, ποῦ εἶχαν φέρῃ ἀπὸ τὴ νῆσο Θαεὼρ, εἶχαν εὐδοκιμήσῃ. Ἡ Τερψιθέα παρουσίαζε τώρα πολὺ ἱκανοποιητικὴ ὄψι κι' ἡ τετάρτη συγκομιδὴ τοῦ σταριοῦ ἐπραγματοποίησε κάθε προσδοκία.

Ὁ καιρὸς ἦταν ὡραῖος. Τὴν ἡμέρα ἔκανε ζέστη πολλή· τὸ βράδυ ὅμως ἐδρόσιζε ὁ μπάτης κι' ἡ νύχτα, στὸ Γρανίτινο Παλάτι, ἦταν γλυκεία. Εἶχαν καὶ μερικὲς θύελλες μὲ μικρὴ διάρκεια ἀλλὰ μὲ δύναμι μεγάλη. Γιὰ λίγες ὧρες, ἡ ἀστραπὲς δὲν ἔπαυαν νὰ πυρπολοῦν τὸν οὐρανὸ κι' ἡ βροντὲς ἀντηχοῦσαν ἀδιάκοπες.

Αὐτὴ τὴν ἐποχή, ἡ αὐλὴ τῆς ἀποικίας εἶχε τόσους πτερωτοὺς καὶ τριχωτοὺς κατοίκους, ὥστε οἱ ἄποικοι ἐτρέφοντο ἀπὸ τὸ περίσσευμά της, γιατ' ἦταν ἀνάγκη νὰ ἐλαττώνεται ὁ μεγάλος της πληθυσμός. Οἱ χοῖροι τῆς νήσου Θαεὼρ εἶχαν γεννήσῃ τὰ μικρά τους κι' ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ καιροῦ τους ὁ Νὰδ κι' ὁ Πέγκορφ τὸ ἀφιέρωναν στὴν περιποίησι τῶν ζώων αὐτῶν. Οἱ ὀνάγγηδες ἐπίσης εἶχαν τώρα δυὸ ὡραῖα πουλάρια. Τοὺς καεβαλίκευαν συχνὰ ὁ Γεδεὼν Σπίλλετ κι' ὁ Χάρμπερτ, ποῦ εἶχε γίνῃ λαμπρὸς καβαλλάρης, ἢ τοὺς ἔζεχναν στὸ κάρρο, ποῦ κουβαλοῦσε πότε ξύλα καὶ κάρβουνα στὸ Γρανίτινο Παλάτι, πότε τα διάφορα μεταλλεύματα ποῦ ἐχρειάζετο ὁ μηχανικός.

Πολλὲς ἐξερευνήσεις ἔγειναν τὴν ἴδια ἐποχή, στὰ βάσῃ τοῦ Φὰρ-Οὐέστ. Οἱ ἄποικοι μποροῦσαν νὰ προχωροῦν βαθειὰ χωρὶς νὰ φοβοῦνται τὴ ζέστη, γιατὶ ἡ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου μόλις διαπερνοῦσαν τοὺς πυκνοὺς θόλους τῶν φυλλωμ. τ.. Μόνο ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶνε καλὰ ὠλισμένοι, γιατὶ ἀπαντοῦσαν συχνὰ κατὶ ἀγριόχοιρους πολὺ δυνατοὺς καὶ πολὺ ἐπικίνδυνοὺς. Ἐπίσης καὶ πανθηρες, ποὺ τοὺς κυνηγοῦσαν ὅμως ἀλύπητα. Ὁ Χαρμπερτ μάλιστα, 'ς αὐτὸ τὸ κυνήγι, ἦταν θαυμάστος. Εἴκοσι λαμπρὰ δέρματα τέτοιων θηρίων ἐστόλιζαν τώρα τὴ μεγάλη σάλα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ, κι' ἂν ἐξακολουθοῦσε ἔτσι τὸ πρᾶγμα, πάνθηρες δὲν θὰ ὑπῆρχαν πιὰ στὴ νῆσο Λίγκολν,—ποῦ αὐτὸς ἦταν κι' ὁ τόπος τῶν κυνηγῶν.

Συχνὰ τοὺς συνώδευε 'ς αὐτὲς τὶς ἐκδρομὲς κι' ὁ Κύρος Σμὶθ, ποῦ ἐξέταζε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὰ γνωστὰ μέρη τοῦ νησιοῦ. Αὐτὸς ὅμως κάτι ἄλλο ἀπὸ ἴχνη ζώων ζητοῦσε στὰ βάθη τῶν ἀκεράντων δασῶν... Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ποτὲ δὲν εἶδε τίποτα ὕποπτο. Οὔτε ὁ Τόπ, οὔτε κι' ὁ κὺρ Ζούπ, ποῦ τὸν ἀκολουθοῦσαν, ἔδειξαν ποτὲ συμπτώματα ἀνησυχίας. Ὁ σκύλος ὅμως δὲν ἔπαυσε νὰ γαυγίζῃ ἀπάνω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πηγάδι...

Τὴν ἴδια ἐποχή, ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Χάρμπερτ, ἐφωτογράφησε τὰ ὡραιότερα μέρη τοῦ νησιοῦ, μὲ τὴ μηχανὴ ἐκείνη ποῦ εἶχαν βρῇ στὸ κιβώτιο καὶ ποῦ δὲν τὴν εἶχαν χρησιμοποιήσῃ ὡς τότε. Ἡ μηχανὴ αὐτὴ εἶχε φακὸ ἰσχυρότατο καὶ συνώδευετο ἀπ' ὅλα τὰ χρειώδη τῆς φωτογραφικῆς: πλάκες ἕτοιμες, ὑλικὰ γιὰ τὴν κατασκευὴ πλακῶν, ὑγρὰ γιὰ τὴν ἐμφάνισι, χαρτὶ γιὰ τὴν ἀνατύπωσι κτλ. Ὁ δημιοσιογράφος κι' ὁ βοηθός του ἔγειναν σὲ λίγο ἐξαίρετοι φωτογράφοι καὶ μπόρεσαν νὰ πάρουν ἀρκετὲς ὡραῖες ἀπόψεις, π. χ. τὸ πανόραμα τοῦ νησιοῦ ἀπὸ τὴν Τερψιθέα, μὲ τὸν Φραγκλῖνο στὸ βάθος, τὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας,

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 93.

τὴν στάνη στὰ γραφικὰ ριζοβούνια, τὸ περίεργο Ἀητονύχι καὶ ἄλλα.

Οἱ φωτογράφοι δὲν παρέλειψαν νὰ κάμουν καὶ τὰ πορτραῖτα ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ νησιοῦ, ἀνεξαιρέτως. Ὁ Πέγκροφ δὲν ἐχόρταινε νὰ βλέπῃ τὸ δικό του, μὲ φόντο τὰ τείχη τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι τὸ πιὸ ἐπιτυχημένο ἀπ' ὅλα, ἦταν τὸ πορτραῖτο τοῦ κὺρ Ζούπ. Ὁ ἔξυπνος οὐραγγοτάγγος εἶχε ποζάρῃ μ' ὅλη του τὴ σοβαρότητα κι' εἶχε βγῇ ἀπαράλλακτος. «Λὲς καὶ θὰ σοῦ μιλήσῃ!» ἔλεγε ὁ Πέγκορφ.

— Λὲς καὶ θὰ σοῦ βγάλῃ τὴ γλῶσσά του, πὲς καλλίτερα! τὸν διώρθωνε ὁ Νάδ.

Ἡ μεγάλες ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ ἐτελείωσαν μὲ τὸν Μάρτη. Ἔπιασαν πρῶτα βροχές, ὕστερα ἄρχισε καὶ κρύο. Κι' ἐπειδὴ ὁ Μάρτης ἐκεῖ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν δικό μας Σεπτέμβριο, οἱ ἄποικοι ἐπροφήτευαν χειμῶνα πρώϊμο καὶ δριμύ.

Μιὰ μέρα μάλιστα—τὴν 21,—τοὺς φάνηκε πῶς ἔπεσε καὶ τὸ πρῶτο χιόνι. Γιατὶ πρωὶ-πρωί, ὁ Χάρμπερτ ποῦ εἶχε βγῇ στὸ παράθυρο, φώναξε:

— Μπᾶ! τὸ νησάκι εἶνε σκεπασμένο μὲ χιόνι!

— Χιόνι ἀπὸ τώρα; εἶπε ὁ ρεπόρτερ, πλησιάζων κι' αὐτὸς στὸ παράθυρο.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ Γ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Πρὸ ὀλίγου, καιροῦ ἀπέθανε στὰς Ἀθήνας ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους μαθηματικούς, ὄχι πιὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ τοῦ κόσμου: ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Κυπαρίσσος Στέφανος. Καὶ τὴν προπερασμένη Τρίτη, στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ», οἱ συνάδελφοί του, οἱ φίλοι του, οἱ μαθηταί του, οἱ θαυμασταί, τοῦ ἔκαμαν ἕνα σεμνότατο πολιτικὸ μνημόσυνο. Ἀπὸ τὸ βῆμα, ὁ ἕνας κατόπι τοῦ ἄλλου, πέρασαν οἱ καθηγηταὶ κ. κ. Ζέγγελης, Ρεμοῦνδος, Μαλτέζος, ὁ κ. Οἰκονόμου, ὁ κ. Φωκίων Νέγρης. Καὶ ἄλλος ἐχαρακτήρισε τὸν Κυπαρίσσο Στέφανο ὡς ἐπιστήμονα, ἄλλος τὸν ἐθιογράφησε ὡς κοινωνικὸ ἄνθρωπο, ἄλλος μᾶς μίλησε γιὰ τὴ δρᾶσί του στὴ Βιοτεχνικὴ Ἑταιρεία, ἄλλος γιὰ τὴν ἐργασία του στὸ Διδασκαλικὸ Σύλλογο. Ἔτσι, ὁ Κυπαρίσσος Στέφανος μᾶς παρουσιάσθηκε μὲ ὅλες του τὶς ὄψεις, γιατὶ εἶχε πολλές. Ὁ μεγάλος αὐτὸς μαθηματικός, ποῦ τόσα τοῦ χρεωστεῖ ἡ Ἐπιστήμη, δὲν ἦταν μόνον ἐπιστήμων, περιοριζόμενος στὶς μελέτες του καὶ στὴ διδασκαλία του. Ἦταν κι' ἕνας δραστήριος ἄνθρωπος, ἕνας θαρραλέος πολίτης, ἕνας μεγάλος-πατριώτης, ἕνας σπουδαῖος «κοινωνικὸς παράγων» ποῦ ἀπέβλεπε στὴν καθολικὴ προόδο τῆς κοινωνίας του καὶ μ' αὐτὴ στὸ μεγαλεῖο τῆς πατρίδας του.

Ἵδρυσε τὴ μεγάλη ἐκείνη Βιοτεχνικὴ Ἑταιρεία, ποῦ ἀνέβασε τόσο πολὺ τὸν Ἕλληνα τεχνίτη κι' ἐργάτη. Ἔγεινε ἡ ψυχὴ τοῦ Διδασκαλικοῦ Συλλόγου, ποῦ ἐχειραφέτησε τὸν Ἕλληνα διδάσκαλο, τὸν ἐλύτρωσε ἀπὸ τὴν αὐθαιρεσία ἑνὸς Ὑπουργοῦ καὶ τὸν ἔκαμε νὰ μὴ φοβᾶται οὔτε παῦσι, οὔτε μετάθεσι ὅσο κάνει τὸ χρέος του. Ἡ διαρκὴς Βιοτεχνικὴ Ἔκθεσις, τὰ νυκτερινὰ σχολεῖα τῶν «βιοτεχνῶν», τὰ ὑπὲρ τοῦ διδασκαλικοῦ κλάδου νομοθετήματα, οἱ Ἐκθεωρηταί, τὰ Ἐποπτικὰ Συμβούλια, καὶ τόσα ἄλλα ποῦ ἔγειναν γιὰ τὸν Ἕλληνα τεχνίτη, τὸν ἐργάτη, τὸν διδάσκαλο, ὅλ' αὐτὰ ἦταν ἔργα τοῦ ἀκούραστου Κυπαρίσσου Στεφάνου.

Ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἔκαμε στὴν ὡραία καὶ γεμάτη ζωή του. Κάθε κοινωνικὴ πρόοδος γενικὰ τὸν εὕρισκε ὑπέρμαχο, προστάτη, ὁλοπρόθυμο βοηθό. Στιγμὴ δὲν κάθουνταν ἄργὸς καὶ στιγμὴ δὲν κοιμοῦνταν ὁ ἐνθουσιασμός του. Κι' ὕστερ' ἀπὸ τέτοια καὶ τόση κοινωνικὴ δρᾶσι, εἶνε θαῦμα, μὰ τὴν ἀλήθεια, πῶς κατώρθωνε νὰ κάνῃ πρωτότυπες καὶ τόσο σπουδαῖες ἐργασίες, σὲ μιὰ ἐπιστήμη σὰν τὰ Μαθηματικά, ποῦ ἀπαιτεῖ τόση προσήλωσι, τόση ἀφοσίωσι, τόση συγκέντρωσι, ὥστε οἱ περισσότεροι μαθηματικοὶ νὰ εἶνε διαρκῶς ἀφηρημένοι καὶ πολλοὶ στὸ τέλος νὰ καταντοῦν τρελλοί!

Στὸ μνημόσυνο τοῦ Κυπαρίσσου Στεφάνου πῆγα μὲ μεγάλη συγκίνησι, γιατὶ κ' ἐγὼ ὑπῆρξα μαθητής του στὸ Πανεπιστήμιο, ὅπου, τρία-τέσσαρα χρόνια, ἀκολούθησα τἀγαπημένα μου τότε Φυσικομαθηματικά. Ὕστερα τἄφισα, γιατὶ μὲ τράβηξε περισσότερο ἡ Φιλολογία. Οὔτε κοῦ τὸ μετάνοιωσα, γιατὶ Κυπαρίσσος Στέφανος δὲν θὰ γίνουμουν βέβαια ποτέ, ἐνῶ ἀπεναντίας, στὴ Φιλολογία τοῦ τόπου μου, μπορῶ σήμερα νὰ μὴ ζηλεύω τὴ φήμη κανενός. Θἄλεγα μάλιστα, ὅτι ἕνας λόγος ποῦ ἄφισα γρηγορώτερα τὰ Μαθηματικά, ἦταν γιατὶ μοῦ παρουσιάσθηκε, ἐκεῖνον τὸν καιρό, ἡ μεγαλοφυία τοῦ Κυπαρίσσου Στεφάνου. Οἱ ἄλλοι καθηγηταί μου, στὴ Σχολή, μοῦδιναν ἴσως ἐλπίδες ὅτι μποροῦσα καὶ νὰ τοὺς φθάσω. Ἀλλὰ ὁ Κυπάρισσος Στέφανος ἦταν γιὰ μένα τὸ ἄφθαστο. Φαντασθῆτε νὰ βλέπω ἕναν ἄνθρωπον τόσο νέο,—γιατὶ ὅταν ἦλθε ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ διωρίσθηκε καθηγητής, δὲν πιστεύω νὰ ἦταν περισσότερο ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρονῶν,—καὶ νὰ εἶνε ἢ ὁ ἢ τόσο μεγάλος μαθηματικός!

Ἡ φήμη του, ἀλήθεια, εἶχε πρὶν γνωθῇ τοῦ ἐρχομοῦ του κι' ἔφθαναν τὰ πρῶτα του μαθήματα, γιὰ νὰ μᾶς δείξουν ὅτι αὐτὴ ἡ φήμη δὲν ἦταν ψεύτικη, τεχνητή. Στὴ Σχολή μας, μισοφώτιστη τότε, ἔλαμψε ξαφνικὰ τὸ φῶς τῆς μεγαλοφυίας. Αὐτὸ τὸ φῶς μ' ἐφώτισε καὶ μένα, γιὰ νά... φύγω. Νὰ φύγω ἐγκαίρως ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου, ἂν ἔμενα, δὲν θὰ κατώρθωνα ἴσως ἄλλο, παρὰ νὰ γίνω ἕνας καλὸς, «εὐμέθοδος» καθηγητής; ἢ τὸ πολὺ-πολύ, συγγραφεὺς «Στοιχείων Γεωμετρίας» γιὰ τὰ σχολεῖα..

Πρὶν φύγω ὅμως, ἐπροφθασα νὰ γνωρίσω κι' ἀπὸ κοντὰ τὸν Κυπάρισσο Στέφανο. Ἕνας σεβαστός μου φίλος, ὁ μακαρίτης ὁ Βικέλας, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Λουκῆ Ἀφρα», ποῦ ἤξερε τὸν Στέφανο ἀπὸ τὸ Παρίσι κ' εἶχε μάθῃ νὰ τὸν θαυμαζῇ ἀπὸ τὸ στόμα τῶν μεγάλων του ἐκεῖ διδασκάλων, τῶν Ἀκαδημαϊκῶν, μοῦ ἔδωσε, θυμοῦμαι, ἕνα θερμὸ συστατικό. Μ' αὐτὸ παρουσιάσθηκα στὸν καινούργιο καθηγητή μου, ποῦ μ' ἐτίμησε ἀπὸ τότε μὲ τὴ φιλία του. Δὲν ἤμουν πιὰ μαθητής του, ἐξακολούθησα ὅμως νὰ τὸν συναναστρέφουμαι σὰ φίλος. Καὶ ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν εὐχαρίστησι ποῦ μοῦ προξενοῦσε, τὸ θάρρος ἀκόμα ποῦ μοῦδινε, κάθε συνάντησις, κάθε συνομιλία μου μὲ τὸν σπάνιο αὐτὸν ἄνθρωπο, ποῦ δὲν ἦταν μόνο ἕνας μεγάλος μαθηματικός...

Ἀλλὰ γιὰ τὸν Κυπάρισσο Στέφανο ἔχω ἀκόμα νὰ σᾶς πῶ πολλά, ἀκόμη σπουδαιότερα. Κι' ἐπειδὴ σήμερα δὲν ἔχω ἄλλο τόπο, θὰ τὸ κάμω μεθαύριο.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩ.

ΤΟ ΑΚΑΡΠΟ ΣΤΑΧΥ ΚΑΙ ΤΟ ΑΔΕΙΟ-ΒΑΡΕΛΙ

(Κατὰ τὸν L. A. Bourguin)

Ἐνῶ τὰ στάχυα, ὅλα μαζί, στοῦ θερισμοῦ [τὴν ὥρα,
κρατοῦν 'ς τὴ γῆ τὰ μέτωπα σκυφτά,
πῶς τοῦτο-δὰ τὴν κεφαλὴ τόσο ψηλώνει [ὡς τώρα;
—Νά, γιατὶ μέσα σπόρο δὲν βαστᾷ!

Καὶ τὸ βαρέλι, ποὺ κυλάει, κι' ὁ τρυγητὴς [τὸ φέρνει
γοργά, σὲ πατητῆρι μακρυνό,
γιατὶ ἕνα τέτοιο θόρυβο 'ς τὸν δρόμο του [νὰ σέρνῃ;
—Γιατί, καλέ μου, εἶν' ἄδειανό!

***

ΤΟ ΓΛΥΚΟ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΟ

(Κατὰ τὸν Maréchal)

Ὅταν δὲν ἔχασε ἄκαρπη
τὴ 'μέρα ἡ Καλωσύνη,
τότε εἶν' ὁ ὕπνος πιὸ γλυκὸς
κ' ἡ νύχτα σᾶν γιορτή.

—Τὴν νύχτα ἡ μέρα κυβερνᾷ:
κ' ἡ εὐεργεσία θὰ γίνῃ
ἕνα γλυκὸ προσκέφαλο
τὸν κόπο νὰ δεχθῇ...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ [ΠΟ Φ 'NEVES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, 5' (*Συνέχεια*)

Ἔπειτα τοὺς εἶπε :

—Ἀληθινά, εἶσθε πολὺ γενναῖα παιδιὰ καὶ σᾶς εὐγνωμονῶ ποὺ ἤλθατε ὡς ἐδῶ νὰ μὲ εἰδοποιήσετε. Εἶσθε ἀνεψιοὶ τοῦ στρατηγοῦ Μπόλδ; Τὸν γνωρίζω ἐκ φήμης. Πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεσθε γιὰ τὸν θεῖό σας, ἀλλὰ κ' ἐκεῖνος βέβαια πρέπει νὰ εἶνε ὑπερήφανος γιὰ σᾶς. Τώρα θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴν πῆτε τίποτ' ἀπολύτως, σὲ κανένα, γιὰ ἐμένα, (ἐξαιρῶ, ἐννοεῖται, τὸν θεῖό σας,) καὶ νομίζω ὅτι μπορῶ νὰ βασισθῶ 'στὴν ἐχεμύθειά σάς...Ἐχάσατε τὸ πρόγευμά σας ἐξ αἰτίας μου... θὰ μοῦ κάμετε, κύριοι, τὴν εὐχαρίστησι νὰ συμμερισθῆτε τὸ δικό μου.

Οἱ ἀδελφοὶ Γκρέυ δέχθηκαν ὁλοπρόθυμα τὴν εὐγενικὴ αὐτὴ κι' ἐγκάρδια πρόσκλησι.

Ἐκάθησαν στὸ τραπέζι μαζὶ μὲ τὸν κ. Μπράϊττων καὶ, πεινασμένοι καθὼς ἦταν ἀπὸ τὸν δρόμο κι' ἀπὸ τῆς συγκινήσεις, — γιατὶ κι' αὐτὲς ἀνοίγουν τὴν ὄρεξι.—ἐτίμησαν μὲ τὸ παραπάνω ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα φαγιά, ποὺ εἶχε παραγγείλη γιὰ τὸ πρόγευμά του ὁ Ἄγγλος, καλοφαγᾶς καθὼς φαίνεται.

Ἔτρωγαν κ' ὁλοένα μιλοῦσαν. Ὁ κ. Μπράϊττων ἀνέφερε τὴν πρώτη τους συνάντησι κι' ἐπάνω 'ς αὐτό, ὁ Δούγκλας εἶπε :

— Διάβασα στὸν Ρ ο β ι ν σ ῶ ν α Κ ρ ο ῦ σ ο, ὅτι οἱ λύκοι φεύγουν, ὅταν τοὺς κτυπήσῃ κανεὶς γερά, θαρρετά. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι οἱ δικοί μας δὲν εἶχαν κανένα σκοπὸ νὰ φύγουν.

— Δὲν ἀμφισβητῶ τὸ κύρος τοῦ Ρ ο β ι ν σ ῶ ν ο ς, ἀποκρίθηκε χαμογελῶν ὁ κ. Μπράϊττων· ἀλλὰ 'ς αὐτὴ τὴν περίτασι, δὲν ἔχει δίκηο πολύ. Τὸ καλοκαῖρι, ἂν βρίσκατε πουθενὰ μερικοὺς λύκους.—λίγους, πάντα,—καὶ τοὺς κτυπούσατε ἔτσι, πιθανὸν νὰ σᾶς ἔκαναν τὴ χάρι νὰ φύγουν. Τὸν χειμῶνα ὅμως, ὅταν εἶνε μάλιστα πολλοί, δέκα, εἴκοσι, κ' ὅταν μυρίζωνται ἕνα καλὸ γεῦμα, ἄ, εἶνε ἄλλο πρᾶγμα : Τριγυρίζουν ἄφοβα κάθε ἄνθρωπο ποὺ ἀπαντοῦν, εἴτε χωρικὸ εἴτε πρίγκηπα, προπάντων ὅταν δὲν βλέπουν νὰ κρατῇ τουφέκι ἢ κελέκι. Τὸ ἴδιο ἂν ἀπαντήσουν καὶ σκύλο. Γιατὶ ὁ λύκος, βλέπετε, δὲν κάνει διάκρισι. Τοῦ ἀρέσει καὶ τὸ σκυλίσιο κρέας ὅσο καὶ τὸ ἀνθρώπινο.

Τὰ παιδιὰ γέλασαν μ' αὐτὸ τὸν λόγο κι' ὁ κ. Μπράϊττων ἐξακολούθησε νὰ τοὺς διηγῆται διάφορα ἐπεισόδια ἀπὸ τὰ μεγάλα κυνήγια ποὺ εἶχε λάβη μέρος, ὄχι μόνο στὰ Πυρηναῖα, ἀλλὰ καὶ στὴ Ρωσσία, καὶ στὴ Σουηδία, καὶ σὲ διάφορες ἄλλες χῶρες, ἀπόμη πιὸ μακρινές.

—Πόσο πολὺ ἔχετε ταξειδέψη ! εἶπε ὁ Δούγκλας μὲ θαυμασμό. Καὶ αὐτὸς ὁ λόρδος Ράμπληδων θὰ σᾶς ἐζήλευε! Ἀλήθεια, μήπως τὸν ἀπαντήσατε ποτὲ σὲ κανένα σας ταξεῖδι;

—Ναί, τὸν ἀπάντησα...Τώρα ὅμως δὲν ἐπρόκειτο νὰ γυρίστ κι' αὐτὸς στὴν Ἀγγλία;..Μοῦ φαίνεται ὅτι κάτι τέτοιο διάβασα τελευταῖα στῆς ἐφημερίδες.

—Μάλιστα. Λένε ὅτι γύρισε κηόλα στὴν Ἀγγλία. Καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦμε πολὺ νὰ τὸν γνωρίσουμε, ἅμα γυρίσουμε καὶ μεῖς, θὰ πᾶμε χωρὶς ἄλλο νὰ κούσουμε τῆς διαλέξεις, ποὺ βέβαια θὰ κάμῃ.

«Τὰ παιδιὰ κατώρθωσαν νὰ βγοῦν...» (Σελ. 96, στ. α'.)

—Βεβαιότατα! Θἄχῃ τόσα πολλὰ νὰ μᾶς πῇ !

Ὁ Δόναλδ κι' ὁ Δούγκλας σηκώθηκαν νὰποχαιρετήσουν.

—Ἀπὸ τώρα; ἔκαμε ὁ κ. Μπράϊττων."Ας εἶνε, θὰ σᾶς στείλω στὴν Ἀγελῆ μὲ ἀμάξι, γιατὶ τὸ χιόνι γύρισε σὲ βροχὴ καὶ θὰ μοῦ κακοφαίνουνταν νὰ βραχῆτε γι' ἀγάπη μου.

Ἀπὸ διάκρισι, τὰ παιδιὰ δὲν θέλησαν στὴν ἀρχὴ νὰ δεχθοῦν τὴν εὐγενικὴ προσφορά· ἀλλὰ ὁ κ. Μπράϊττων ἐπέμεινε.

—Τὸ ξέρω, τοὺς εἶπε, ὅτι σεῖς δὲν φοβᾶσθε κανένα καιρό, ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ γυρίσετε μὲ ἀμάξι. Τὰ σέβη μου, σᾶς παρακαλῶ, στὸν στρατηγὸ Μπόλδ καὶ νὰ τοῦ πῆτε, ὅτι αὔριο θὰ λάβω τὴν τιμὴ νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ. Θὰ τὸ ἔκανα σήμερα, θὰ σᾶς συνώδευα ὡς τὴν Ἀργελῆ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ, γιατὶ περιμένω ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ θὰ ἔλθῃ ἐδῶ σὲ λίγες στιγμές.

Ποιὸς ἦταν ἄρά γε αὐτὸς ὁ ἐπισκέπτης ; Τὰ παιδιὰ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ φαντασθοῦν. Τὸ ἔμαθαν ὅμως ἀμέσως. Τὸ ἀμάξι τοὺς περίμενε στὴν πόρτα τοῦ Ξενοδοχείου κ' ἑτοιμάζοντο νὰναιβοῦν, ὅταν, τὴν ἴδια στιγμή, εἶδαν ἕνα χωρικὸ ποὺ ἔμπαινε καὶ ζητοῦσε τὸν κ. Μπράϊττων.

—Ποιὸς εἶσαι ; τὸν ρώτησε ὁ πορτιέρης.

Καὶ φαντασθῆτε τὴν κατάπληξι τῶν παιδιῶν, ὅταν τὸν ἄκουσαν νὰποκρίνεται:

—Ὁ Βλάσης. Πὲς τοῦ κ. Μπράϊττων, ὅτι τὸν ζητεῖ ὁ Βλάσης ὁ Φωσέτος.

Ὁ Βλάσης Φωσέτος! Ὁ ὁδηγὸς ἐκεῖνος ποὺ οἱ λῃστὰι ἐλογάριαζαν νὰ τοὺς παραδώσῃ τὸν κ. Μπράϊττων!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΡΑΣΙΝΟΙ

[ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΔΑΝΟΥ ΤΟΥΣΤΑΥΟΥ] ΒΙΑ

(Συνέχεια. Ἴδε σελ. 97)

—Εἶσθε ἕτοιμος ;— ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησί του τὸ λελέκι. — Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό σας εἶνε μεγαλύτερος ;

—Κανείς!—ἀπεκρίθη μὲ ἀλαζονείαν ὁ Κοὰξ-κοάξ.—Εἴμεθα δίδυμοι !

—Τώρα θὰ σᾶς χάψω! ἐδήλωσε ἀποφασιστικὰ τὸ λελέκι.—Πεινῶ φοβερά !

—Θὰ μᾶς καταπιῇς; ἠρώτησεν ὁ Κοὰξ-κοάξ' καὶ ὅλες ἡ κρεατολῆές, ποὺ ἦσαν στὸ σῶμα του ἐπάνω, ἀνορθώθησαν ἀπὸ τὸν τρόμο του.— Θέλεις νὰ μᾶς φᾶς ;

—Καὶ βέβαια ! Ποιὸς εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ σᾶς ;

—Κ' ἐχάθηκαν τάχα οἱ ἄλλοι βατράχοι;—εἶπεν ὁ Κοὰξ-κοάξ, χάνοντας ὁλότελα τὸ θάρρος του. — Ὅσους θέλεις ! Μικρούτσικοι, ὡμορφούτσικοι, νοστιμούτσικοι !

—Τρώγω ἐσᾶς πρῶτα, ἔπειτα τρώγω καὶ τοὺς ἄλλους γιὰ μεζέ!— εἶπε σκύβοντας τὸ κεφάλι τὸ λελέκι, καὶ τὸ μάτι ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον ἔβλεπε τοὺς ἀδελφούς, ἐφωτίσθη μὲ μίαν ἐχθρικὴν λάμψιν.

—Ἐμεῖς, ποὺ εἴμαστε τόσο γέροι, ἀδύνατοι!—ἐρροχάλισε μὲ φρίκην ὁ Κοὰξ κοάξ. Καὶ τόσο τραχεῖς !

—Δὲν πειράζει, περνᾶτε ! Καὶ δὲν φαίνεσθε πῶς ἐνηστεύατε καὶ τόσο !

—Εἶνε ὑδροπικία αὐτὸ ποὺ ἔχομε ! —ἐρροχάλισε ὁ Κοὰξ-κοάξ. — Σᾶς βεβαιῶ, κύριε μακροπόδαρε, εἶνε ἀπλούστατα πρήξιμο !... Μὰ μίλα λοιπὸν καὶ σύ, Βεκεκέξ !

—Ἐμένα μ' ἔχει πειράξῃ ἡ θάλασσα, εἶμαι ζαλισμένος,—ἐψιθύρισε ὁ Βεκεκέξ, καὶ ἄλλος λόγος ἀπὸ τὸ στόμα του δὲν ἐβγῆκε πιά.

—Ἀγαπητό, ἀξιολάτρευτο λελέκι ! —ἄρχισε νὰ κλαυθμηρίζῃ ὁ Κοὰξ-κοάξ, ποὺ τοῦ εἶχε φύγῃ ὅλη ἡ ἐπισημότης !

—Ἀγαπητό μου, καλό μου λελέκι, ἐμεῖς θὰ σοῦ πιάνομε βδέλλες — ἄφησέ μας !

—Κάλλιο πέντε καὶ στὸ χέρι, παρὰ δέκα καὶ καρτέρει· δυὸ βατράχοι στὴν κοιλιὰ εἶνε καλύτεροι ἀπὸ δέκα βδέλλες μές στ' αὐλάκι! — παρετήρησε πολὺ ὀρθὰ τὸ λελέκι.

—Χάψε τους, χάψε τους γρήγορα.— ἐκατάνιτζε ὁ τζίτζικας ἀπὸ τὸ καλάμι'— Καλὰ νὰ πάθουν! Αὐτοὶ κανένα ποτέ τους δὲν ἐλυπήθηκαν!

Δὲν εἶχεν ἀποτελειώσει τὸν λόγον του, ὅταν ἕνας σπουργίτης τὸν ἄρπαξε μὲ τὸ ράμφος του ἀπὸ τὸ καλάμι.

—Μὲ τὶς ὑγείες σου!—Τοῦ εὐχήθη τὸ λελέκι. — Καιρὸς εἶνε νὰ βάλω κ' ἐγὼ κάτι μέσα μου. Ποιὸς εἶνε λοιπὸν ὁ μεγαλύτερος ; Ἐκεῖνον θὰ καταπιῶ πρῶτα!—ἐπρόσθεσε, ρίχνοντας μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸν Κοὰξ-κοάξ, τεντωμένον μὲ τὴν κοιλιὰ καὶ τρέμοντα ἀπὸ τὸν φόβον του.

—Αὐτός, αὐτὸς εἶνε!—γλήγορα-γλήγορα, ἐπρόφερε ὁ Κοὰξ-κοάξ, δείχνοντας τὸν ἀδελφό του.

—Καλά! εἶπε συγκατανεῦον τὸ λελέκι.—Ἕνα, δύο...

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ μετρήσῃ ἴσα μὲ τὰ τρία καὶ νὰ ἐξαποστείλῃ τὸν Βεκεκέξ στὸν φάρυγγά του, ἐπειδὴ ὁ Κοὰξ-κοάξ ἐπήδησεν ἔξαφνα, ἐκάθησε ἐπάνω στὴν οὐρά του, ἐσήκωσε τὸ δάκτυλο ψηλὰ καὶ εἶπε ;

—Ξέρουμε μιὰ φωλιὰ σκαντζόχοιρου !

—Φωλιὰ σκαντζόχοιρου; — ἐρώτησε τὸ λελέκι.

—Μάλιστα, μάλιστα,— κατένευσε ὁ Κοὰξ-κοάξ.

—Καὶ πόσα μικρὰ ἔχει μέσα ;

—Μισὴ δωδεκάδα σκαντζοχοιρόπουλα!

—Εἶνε παχειά;

—Σὰν γουρουνόπουλα τοῦ γάλακτος!

—Καὶ ἔχουν στὸ σῶμά τους βελόνες;

—Ἔχουν μικρούτσικες, μὰ δὲν ἐμποδίζουν!

—Εἶνε μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ ἡ φωλιά ;

—Πολὺ κοντά, δυὸ βήματα ἀπ' ἐδῶ, στὸν κάμπο.

—Κι' ἀμ' οἱ γέροι ;

—Αὐτὴ τὴν ὥρα λείπουν.

—Καὶ σὺ πῶς τὸ ξέρεις ;

—Μὰ εἶνε στενοί μας φίλοι !

—Καλά!—εἶπε μὲ ἀπόφασιν τὸ λελέκι.—Δεῖξέ μου τὴ φωλιά. Καὶ ἂν ὁ μεζὲς μοῦ ἀρέσῃ, εἶσθε κ' οἱ δυὸ σας ἐλεύθεροι !..."Ελα, γρήγορα ! Τὰ σκαντζοχοιράκια τοῦ γάλακτος εἶνε τὸ ἀγαπημένο μου φαγί !

—Λάβετε πρῶτα τὸν κόπο νὰ μοῦ δώσετε ἕνα χαρτί, κύριε μακροπόδαρε !

—Τί χρειάζονται τὰ χαρτιά...μεταξύ μας ; Ἀρκεῖ ὁ λόγος μου !

—Ὦ, ἐννοεῖται !—μὲ εὐγένειαν εἶπε συγκατανεύων ὁ Κοὰξ-κοάξ.—Εἶνε ἀρκετὸς ὁ λόγος σας. Ἀλλά, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον, ὅπως λέγουν !...

Τί νὰ κάμῃ τὸ λελέκι; ἐτράβηξε ἀπὸ τὴν οὐρά του ἕνα πτερὸ κ' ἔγραψε ἐπάνω εἰς ἕνα φύλλο ἀρκουδοδοτάνου:

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΑΓ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΑΤΕΡΓΑΡΑΚΟΥ

Ἐκεῖνος τὸ πρωί, ὁ Κώστας Κατεργαράκος, ἐργάτης στοὺς δρόμους, εἶχε σηκωθῆ κουρασμένος. Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ κουβαλήσῃ ἕνα σωρὸ πέτρες. ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη τοῦ δρόμου στὴν ἄλλη. Καὶ δὲν εἶχε οὔτε καροτσάκι, οὔτε τίποτα. Τί νὰ κάμῃ ;...Ἄξαφνα, βλέπει μπροστά

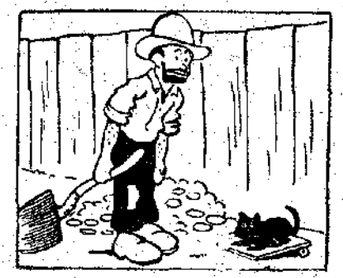

του μιὰ γάτα μὲ τροχούς,—παιχνίδι, ποὺ θὰ τὸ πέταξε βέβαια στὸ δρόμο, ἀφοῦ τὸ βαρέθηκε, κανένα παράξενο παιδὶ τῆς γειτονειᾶς. Ἀμέσως τοῦ ἔρχεται μιὰ ἰδέα : Τοποθετεῖ τὴ γάτα σὲ τρόπο ὥστε νὰ φαίνεται σὰ ζωντανή, στὸ μέρος ἴσα-ἴσα ἐκεῖνο ὅπου ἔπρεπε

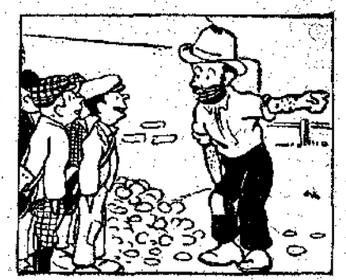

νὰ κουβαληθοῦν ἡ πέτρες. Κι' ἅμα εἶδε τὰ πρῶτα παιδιά, νὰ περνοῦν γιὰ τὸ Σχολεῖο, ποὺ ἦσαν ἐκεῖ-κοντά, τοὺς ἐφώναξε : «Δίνω μιὰ δεκάρα 'ς ὁποιον πετύχῃ μὲ πέτρα ἐκείνη τὴ γάτα ποὺ κάθεται 'κεῖ-πέρα !» Ἀμέσως τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ τὴν πετροβολοῦν. Σὲ λίγο

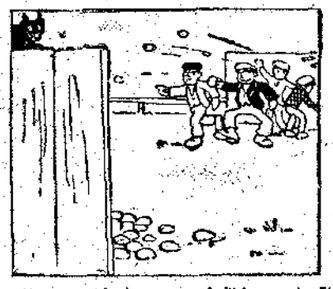

μάλιστα μαζεύτηκαν κι' ἄλλα καὶ ὅλα θέλησαν νὰ λάβουν μέρος στὴ σκοποβολή. Ὁ Κατεργαράκος, μὲ τὴν πίπα στὸ στόμα, κάθουνταν ἥσυχος καὶ κύτταζε. Ἀλλὰ καμμιὰ πέτρα δὲν εὕρισκε τὴ γάτα, ἢ κι' ἂν τὴν εὕρισκε, δὲν τῆς ἔκανε τίποτα, οὔτε κἂν τὴν ἐτρόμαζε !

Τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰποροῦν, πῶς δὲν ἔφευγε μὲ τέτοιο κακό. Κι' ἔτρεξαν 'κεῖπέρα νὰ ἰδοῦν...Τότε εἶδαν ἔκπληκτα πῶς ἡ γάτα ἦταν ψεύτικη ! Ἡ πέτρες ὅμως εἶχαν κ ο υ β α λ η θ ῆ ὅλες στὸ μέρος ποὺ ἔπρεπε. Κι' ὁ Κατεργαράκος, μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο, κατευχαριστημένος ἀπὸ τὸ τέχνασμά του, εἶπε στὰ παιδιά : «Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μὲ βγάλατε ἀπὸ ἕνα κόπο. Πηγαίνετε τώρα στὸ σχολειό σας νὰ μάθετε...πῶς μιὰ ἀληθινὴ γάτα δὲν θὰ κάθουνταν τόσην ὥρα νὰ τὴν πετροβολᾶτε !»

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ. τοῦ Κεφ. Β

ΤΟ ΠΡΟΤΙΝΟ ΜΟΥ ΣΠΙΤΙ

Καὶ τἄφισα γιὰ πάντα
τὼραῖό μου τὸ σπι-τάκι!
Τῆς μυστικὲς τῆς σκέψεις
ποὺ εἶχα κανωμένες
στὸ μακρουλό, προσήλιο
μικρό μου καμαράκι,
τῆς ἄφισα γιὰ πάντα
στοὺς τοίχους του θαμμένες...
Τώρα καθῆσαν ἄλλοι.
Στέκομαι, τὸ κυττάζω.
τὰ σκαλοπάτια—νάτα!
Πάλι γεμίσαν χώτα...
Σφίγγεται ἡ ψυχή μου...
Τῆς σκέψεις μου μεριάζω
κι' εὐγενικὰ χτυπάω
τὴν...πρωτινή μου πόρτα,

Γιαπωνέζα

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΜΕ ΒΑΡΚΑ (Τέλος) (*)

Ἡ Νίτσα ξεφώνιζε: Ἐθὰ μὲ πνίξετε! Γυρίστε πίσω!...» Ἀλλὰ ἐμεῖς τὰ πολληκάρια, δὲν παίρναμε ἀπὸ τέτοια. «—Μὰ βρὲ παιδί μου, τῆς λέω, τί ξεφωνίζεις ἔτσι; Ποῦ νειρεύτηκες τὴ φουρτούνα; Πῶς ἦλθε δηλαδὴ ἕνα κῦμα καὶ μᾶς δρόσισε λίγο, πρέπει νὰ φοβηθοῦμε καὶ νὰ γυρίσουμε πίσω; Δὲ σκέπτεσαι πῶς κι' ἡ ἴδια ἡ μητέρα μου θὰ μᾶς περιγελάση σὰν δῇ πῶς φοβηθήκαμε;» Μὲ τέτοια κατορθώσαμε νὰ τὴν πείσωμε πῶς πράγματικῶς φουρτούνα δὲν εἶχε, καὶ πῶς δὲν εἴχαμε βραχῆ, παρὰ μόνο πῶς δροσισθήκαμε λιγάκι!!

Ἀλλ' ἂν ἡ φίλη μας πίστεψε πῶς δὲν ἤτανε φουρτούνα, αὐτὸ δὲν σημαίνει πῶς τὸ πίστεψε κι' ἡ θάλασσα! Αὐτὴ ἀπεναντίας ἄρχισε νἀγριεύῃ πιότερο, καὶ νὰ μᾶς στέλνῃ κάθε τόσο κι' ἀπὸ κανένα κῦμα, νὰ μᾶς βρέχῃ ἀπὸ λίγο,—σὰν τάχατες νἄμαστε στεγνές—ὥς ποὺ μᾶς ἀνάγκασε νἀφήσουμε τὴ ντροπὴ πίσω μας καὶ νὰ γυρίσουμε κατὰ τὸ σπίτι...

Τότε πιά—καθὼς εἴχαμε καὶ κατάμπροστα τὸν καιρὸ—ἄρχισε ἕνα φοβερὸ κατρακύλημα τῆς βάρκας. Ὁ τρόμος μᾶς εἶχε φθάσει στὸ κατακόρυφο. Τὰ κουπιὰ κόντευαν νὰ πέσουν ἀπὸ τὰ χέρια μας. Ὅσο γιὰ τὴ δύστυχη Νίτσα, αὐτὴ μόλις μποροῦσε νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ μὴ πέσῃ μὲ τὰ μοῦτρα μέσ' 'στὴ βάρκα. Τὸ περίεργο ὅμως ἤτανε ὅτι, ἐγὼ δὲ μποροῦσα νὰ κρατηθῇ, μποροῦσε ἐξαίρετα νὰ βγάζῃ κάτι ἀγριοφωνάρες: «—Δὲ σᾶς τῶπα; Πᾶμε! Πνιγήκαμε! Μάννα μου!»

Τὴν ἀφίναμε νὸ λέῃ, χωρὶς νὰ προσπαθοῦμε νὰ τὴν ἐνθαρρύνουμε, γιατί καιρὸς γιὰ ἐνθαρρύνσεις δὲν ἤτανε. Ἡ θάλασσα ὅλη ἔμπαινε μέσα, καὶ ἡ βάρκα μας εἶχε γεμίσει νερά. Φαντάζεσθε λοιπὸν τί κόπο καταβάλλαμε γιὰ νὰ τὴν κυβερνοῦμε.

Τέλος, μετὰ κάμποση ἀκόμη ὥρα καὶ χίλια βάσανα, μπορέσαμε νὰ φθάσουμε σπίτι, σὰν βρεμμένες γάτες, ὁπου δεχτήκαμε μιὰ ἔγκρη ψυχρολουσία ἀπ' τὴ μητέρα μας. «—Νὰ μὴ σᾶς ἀκούσω νὰ μοῦ ξαναπῆτε γιὰ βάρκα!» μᾶς εἶπε τελευταῖα.

Καὶ ὅμως...Νομίζετε πῶς δὲ ξαναπήγαμε; Ἔχετε λάθος. Πᾶμε ἀπεναντίας πιὸ συχνά, μὲ τὴ διαφορὰ πῶς πᾶμε μόνο σὰν εἶνε γαλήνη, καὶ σὰν εἶνε μαζί μας κι' ὁ...ἀδελφός μου!

Ἠρωΐδη Σάμος

(*) Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἄρθρου σιεύθη στὸ 11ον φύλλον.

ΤΟ ΕΡΗΜΟΚΕΛΛΙΣΙ

Μικρὸ ἐκκλησάκι, φτωχικό, παρατημένο,
ποὺ στὴ γωνιὰ στεγούλα σου ἀσπρίζει κάτασπρο χιόνι, ἀμόλυντο, παρθένο'
ὦ! πόσο ὀμορφαίνει, σὲ στολίζει!
Τὴν μυστικὴ ὀμορφιά σου καμαρώνω,
Μὲ θαυμασμὸ ἀπ' τὸ παράθυρό μου
Τὰ χέρια μου σὲ προσευχὴ ἑνώνω
Κ' εὐλαβικὰ ἀρχίζω τὸ σταυρό μου.

Φεύκιη Κουκλίτσα

Η ΠΑΓΙΔΑ

—Ἔλλη! Ναυσικᾶ! φώναξε ἡ Ἰφιγένεια. Ἐέρετε πῶς ἔχουμε αὔριο διαγωνισμὸ Καλλιγραφίας;

—Τὸ ξέρουμε! Καὶ τί μᾶς τὸ λές;

—Γιὰ νὰ...διαβάσετε, ἀποκρίθηκε ἀφρημένη.

—Χάχαχα!

Χαχανίσαν ἡ δυὸ τρελλὲς καὶ χώθηκαν στὴς καλαμιὲς τῆς λίμνης.

—Γελᾶτε! μουρμούρισε ἐκείνη καὶ σηκώθηκε ἀπὸ χάμω.

Μὲ ὕποπτο ὕφος ἐκύτταξε τριγύρω. Κανείς.

—Καλὰ εἴμαστε! σκέφτηκε καὶ, γονατίζοντας χάμω, ἄρχισε νὰ σκάβῃ ἕνα λακκάκι μὲ μιὰ μυτερὴ πέτρα. Ὕστερα τὸν γέμισε νερὸ ἀπὸ τὴ λίμνη καὶ στὸ τέλος ἔβαλε ἀπάνω μερικὰ ψιλὰ καλαμάκια καὶ τὰ σκέπασε μὲ χορταράκια καὶ χῶμα.

Ἕτοιμη ἡ παγίδα!...

Σὲ λίγο, ἡ ἄσπρη ποδίτσα τῆς Ναυσικᾶς ἀνέμισε μέσα στὰ καλάμια καὶ ἡ φωνὴ τῆς Ἕλλης ποὺ τὴν κυνηγοῦσε, ἀκούστηκε λαχανιασμένη.

—Τρέξετε! φώναξε ἡ Ἰφιγένεια. Ἕνα σκουλήκι, ἕνα θηρίο.

—Μαμά μου!...Ποῦ εἶνε, καλέ;

«Τώρα θὰ πατήσουν στὸ λάκκο!» κρυφογέλασε ἡ Ἰφιγένεια.

Μὰ τὸ πόδι τῆς Ναυσικᾶς, ἀπὸ τρίχα, γλύτωσε ἀπ' τὴν παγίδα, ἡ δὲ Ἕλλη, τρέχωντας, τὸν εἶχε πηδήξει κι' αὐτή.

Τὰ μάγουλα τῆς Ἰφιγένειας κοκκίνισαν ἀπὸ φούρκα. Σηκώθηκε μ' ὁρμὴ καὶ, μὲ φωνὴ δῆθεν τρομαγμένη, ἔτρεξε κατὰ τὸν λάκκο. Ἡ ἄλλες τὴν ἀκολούθησαν.

Καθὼς ὅμως ἔτρεχε, παραπάτησε, γλύστρησε κι' ἁρπάζοντας τὴν ποδιὰ τῆς Ναυσικᾶς, τὴν ἔσυρε μαζί της...στὴν παγίδα!

Καὶ πλιάρ!...πλίτς!...ἔχασε ἄθελα τὸ χέρι 'στὸ λακκάκι...Ἀχ! νὰ βλέπατε τὰ χάλια τους καὶ νὰ πεθαίνατε στὰ γέλια!

Τί παλτὸ ἦταν ἐκεῖνο τῆς Ἰφιγένειας, γεμάτο πιτσιλιές;!

Ἀμὲ τὸ κόκκινο γιακαδάκι τῆς Ναυσικᾶς καὶ ἡ σκισμένη ποδιά της;! Ὤχ! ξύλο μοῦ μυρίζει!...

Φρέντος

ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

Ἐπῆρα τὴν ἀπόφασί μου: μὲ ὅλη τὴν ἀντίσταση τῶν συγγενῶν μου, κατατάχθηκα στὸ ἀεροπορικό μας σῶμα. Εἶμαι ἡ πρώτη Ἑλληνίδα ἀεροπόρος καὶ καμαρώνω πολὺ γι' αὐτὸ καὶ μὲ τὸ δίκηο μου. Ἑτοιμάζομαι κηόλα ν' ἀνεβῶ στὸ ἀεροπλάνο γιὰ πρώτη φορά! Τί τιμὴ γιὰ μένα! Θὰ πετάξω μὲ τὸ ἀεροπλάνο μου πρὸς τὴν δόξαν πρὸς τὴν νίκην καὶ πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην, ὅπως λέγε οἱ ποιηταί μας.

Ἐπὶ τέλους ἀνεβαίνω, βάζω τὴ μηχανή μου σὲ κίνησι, ὑψώνομαι καὶ βλέπω κάτω τὴ θάλασσα ποὺ λάμπει σὰν καθρέφτης.

Μὰ ξαφνικὰ τὸ ἀεροπλάνο γυρίζει μὲ τόση δύναμι, ποὺ δὲν προφθάνω νὰ κρατήσω τὴ μηχανή μου, πέφτω μὲ ὁρμὴ στὰ κύματα καὶ βυθίζομαι. Παλαίω μὲ δύναμη ποὺ μοῦ δίνει ἡ ἀπελπισία καὶ μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια, βγάζω τὸ κεφάλι μου ἔξω... ἀπὸ τὰ σκεπάσματα τοῦ κρεββατιοῦ μου.

Ὄνειρο ἤτανε, τί καλά [

Ὄνειρο ὅμως ποὺ μ' ἔμαθε πῶς καλλίτερα εἶνε νὰ κάνω μόνο ποιητικὲς πτήσεις.

Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ ἡ πτῆσις γίνῃ πτῶσις, δὲν θἄχω τὸν φόβο νὰ πέσω μέσ' τὴν θάλασσα, ἀλλὰ στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων τῆς Διαπλάσεως, ποὺ θἆμαι πάντα πιὸ ἀσφαλισμένη.

Ἀεροπόρος

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΑΣ

Ἕνα βράδυ, ὁ μικρός μου ἀδελφὸς Μανωλάκης θέλησε νὰ ἰδῇ τί ὥρα εἶνε· κ' ἐπειδὴ τὸ ρολόγι μας ἦταν σταματισμένο, κύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ ρολόγι τῆς ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἀπέναντι. Φυσικὰ ὅμως, ἐπειδὴ ἦτο βράδυ, δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὴν ὥρα. Τότε τί ἐσκέφθηκε; νὰ πάρῃ τὴ λάμπα, νὰ τὴν φέρῃ στὸ παράθυρο καί, ἀπὸ 200 μέτρα μακρυά, νὰ κυττάξῃ τὸ ρολόγι!—Φαντάζεσθε πιὰ τὴν ἀπογοήτευσί του ποὺ πῆλθε δὲν διέκρινε τίποτε, καὶ τὴ ντροπὴ του γιὰ τὰ γέλια τὰ δικά μας, ποὺ ἔβγαλε τὴ λάμπα, νὰ φωτίσῃ τὸ ρολόγι τὸ τόσο μακρυά!...

Γλυκὺ Παρελθόν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Ὅταν βάζῃς, Νόνη, τὸ χέρι 'πάνω στὴ φλόγα τοῦ κεριοῦ, τί αἰσθάνεσαι;

—Τὸ χέρι τοῦ μπαμπᾶ, νὰ μοῦ τραβᾷ ταυτί μου!...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανοπούλας

Τὸ *Τραγοῦδι τῆς Δευτεριᾶς* κι' ὁ *Πολυμήχανος Ὀδυσσεὺς* σὺζητοῦν.

—Βέβαια, τὸν χειρότερο κίνδυνο ἔχουν τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο βαγόνι...

—Τότε γιατὶ δὲν τ' ἀφαιροῦν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαφνοστεφανωμένου Ἥρωος

Σὲ μιὰ συναναστροφή, ρωτοῦν τὸν *Τιάρκο*:

—Πῶς παίρνετε τὸν καφέ σας;

Κι' ὁ *Τιάρκος*, ἀφῃρημένος:

—Σὲ φλυτζάνι.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο Εἰκοσιένα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὀδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Νεολαίας

ΡΟΣ	ΦΥ	ΑΙ	ΡΟΣ
ΤΟΣ	Α	Ω	ΒΟΡ
ΤΗΣ	ΕΥ	ΖΕ	ΣΚΙ
ΡΑΣ	ΝΟ	ΠΗ	ΡΩΝ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε γἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἐξ ἀνέμων.

β.) Λογοπαίγνιον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀκμῆς

Ποία λέξις γράφεται μὲ δύο μῦ καὶ μὲ... ἑνάμιαυ σῦ;

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθεὼς Δεσμώτου

Pêle-Mêle

Let-tremai-let-tleva

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,— συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 11ου φύλλου

α'.) Ἀθῆναι, Θῆβαι, Λεβάδεια, Λάρισσα, Λαμία.—β'.) Qui ne veut pas travailler, ne doit pas manger.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Εἰς τὴν παράκλησιν τῆς «Διαπλάσεως», τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ἕβδον φύλλον (σελ. 370) ἔσπευσαν νἀνταποκριθοῦν καὶ οἱ ἑπόμενοι:

355. Βαρδάρα Βερνίκου, Ἀθῆναι Δρ. 1.—
356. Πολύμνια Γ. Μηνιάκη Delta [Barrage Αἰγύπτου » 7.50
357. Ἀγριοκάσικο (γ' δόσις) Ἀθῆναι » 10.—
358. Ἀθηνᾶ Ἠλ. Ἀγγελῆ, Ἀθῆναι » 2.—
359. Χαρίκλεια Χ. Δημητριάδου, [Μανσοῦρα Αἰγύπτου » 50.—
360. Ὡραία Λειβαθώ, Πειραιεύς » 3.—
361. Ζαΐρα Ν. Πατούνη, Κέρκυρα » 2.—
362. Ἡρωΐς τῶν Ἀκροκεραυνίων Κέρκυρα 8.—

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζω τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἄξιοι καὶ πατρίδος εὐγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν κατήχησιν ἑνὸς περιοδικοῦ τόσον χρησίμου εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἑπομένως ἑνὸς ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρίζεται ἡ «Διάπλασις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθῆναι, 55 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 19ην Φεβρουαρίου 1918

ΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Σήμερα τελειώνει ὁ πρῶτος γύρος—καὶ ἴσως μαζὶ μὲ τὴν πρώτην τριμηνίαν καὶ μὲ τὸν Πόλεμον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων. Ἀπὸ κάθε Συλλογήν, δηλαδή, ἐδημοσίευσα μίαν Ἄσκησιν. Ὅστε ἂν ἔστειλε κανεὶς Συλλογὴν καὶ δὲν εἶδεν ἕως σήμερον Ἄσκησίν του, θὰ πῇ ὅτι ἡ Συλλογή του δὲν ἔφθασε στὰ χέρια μου καί... ἂς ἀφήσῃ τὴν ἔκπαστελῆ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς πρὸς Σύνθεσιν, διὰ τὰς Ἀσκήσεις τῆς Β' Ἐξαμηνίας.

Ἄγγελε τῆς Εἰρήνης, καὶ σὺ φοβοῦμαι μὴν ὑποθέσῃς πῶς δὲν σ' ἀγαπῶ, ἀφοῦ ἄργησα τόσο νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Ἀλλὰ τὸ γράμμα σου ἀπὸ 21 Δεκεμβρίου, τὸ ἔλαβα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν! Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις. Ἀσπάζομαι καὶ τὴν ἀδελφούλα σου.

Τί λές, *Ψεύτικη Κουκλίτσα*; Μοῦ ἔκαμες 67 ὡς τώρα ἀγοραστές καὶ θὰ εἶχα ἀκόμα παράπονο; Ἀλήθεια, ὀδε' ἐγὼ δὲν ἐπερίμενα νὰ στεφθοῦν μὲ τέτοια ἐπιτυχία αἱ προσπάθειαί σου. Τί εὐτυχισμένη θὰ ἤμουν ἂν ὅλοι ἐνεργοῦσαν σὰν καὶ σέ!

Ἡ *Κόρη τοῦ Βουνοῦ* μοῦ γράφει: «Ὁ ἐφετεινός σου τόμος εἶνε πράγματι θαυμάσιος. Ἐκείνη ἡ Μυστηριώδης Νῆσος μὲ ξερελλαίνει. "Ἀχ, πῶς ἤθελα νὰ ἤμουν κ' ἐγὼ μεταξὺ τῶν ἀπαίκων καὶ τῶν ναυαγῶν!... Ἀμ' ἐκεῖνα τὸ Στὰ Βουνά; κυριολεκτικῶς ἐξαίσιο! Ἀμ' ἐκεῖναι αἱ διδακτικαὶ κι' εὐχάριστοι Ἐπιστολαὶ τοῦ κ. Φαίδωνος; Προσπαθῶ ὅσο μπορῶ περισσότερο νὰ ἐκτελῶ τὰς συμβουλάς του. Αὐτὸς δὲν εἶνε καὶ ὁ σκοπός τοῦ; Κι' ὁ δικός σου, πτὸ τόσο καλὰ μᾶς συμβουλεύεις μὲ τὴν Ἀλληλογραφία;»—Καὶ βέβαια ποῦ αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπός μας; Μὲ συμβουλές, μὲ ἱστορίες, μὲ παραδείγματα, προσπαθοῦμε πάντα νὰ σᾶς ὁδηγοῦμε στὸ καλό.

Ὄχι εὐτυχῶς, *Φωτεινὴ Σάντρη*, ὁ κ. Γιάννης Περγιαλίτης, ὁ παλαιὸς καὶ πολύτιμος συνεργάτης μου, δὲν ἔπαυσε νὰ γράφῃ. Μόνον ποῦ ἐτελείωσα τοὺς Μύθους ποὺ μοῦ εἶχε στείλῃ κι' ἐπερίμενα νὰ μοῦ στείλῃ κι' ἄλλους. Καὶ πρ-γματικῶς, προχθὲς ἔλαβα μιὰ καινούργια σειρά, ὡραιοτάτη, ποῦ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ προσεχές.

Ἀπὸ τὴν Σελίδα, 'Δετιδεῦ, τῶν «Νέων καὶ Περιέρχων ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον» ποῦ ἔβαλα ἄλλοτε σὲ κάθε φύλλο, διετήρησα μόνον τοὺς «Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμούς». Γιατί εἶδα ὅτι τὰ ἄλλα «περίεργα» δὲν ἄρεσαν πολὺ στοὺς φίλους μαυ, ποῦ προτιμοῦσαν ἕνα διήγημα παραπάνω, ἢ μιὰ γελοιογραφική Σειρά, ὅπως βάζω τώρα. Ὅσο διὰ τὰς «Μαγικὰς Εἰκόνας», τὰς κατήργησα προσωρινῶς· δι' οἰκονομίαν τσίγγου. Ἔπειτα ποῦ τόπος! Ἀφίστε, μετὰ τὸν πόλεμον, ὅταν θὰ ἔχω ἀφφύκτιω; 12 ἢ καὶ 16 σελίδας τὴν ἑβδομάδα, τότε θὰ βάζω ἀπ' ὅλα!

Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς προσπαθείας σου, καθὼς καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ «Ἑλληνικοῦ Δεσμοῦ». Τὸ ποιηματάκι σὺν πρὸς τὴν Πατρίδα ἔχει ὡραίας ἰδέας, διὰ τὰς ὁποίας σὲ συγχαίρω· ἀλλὰ ἡ διατύπωσις δὲν εἶνε καλή. Γενικῶς; 'ς αὐτὴ τὴ γλῶσσα, τὰ ποιήματα γίνονται ψυχρά. Μεταχειρίζου ἄλλοτε πιὸ ἁπλῆ, πιὸ ζωντανή, τὴν γλῶσσα τῆς καρδιᾶς, ὅπως ὅλοι σήμερα οἱ ποιηταί.—Καὶ εἰς τὸ νέον Δημοψήφισμα, ἀπὸ ἕνα ψευδώνυμον θὰ ψηφίσετε πάλι.

Σουλιώτισσα, εὐχαρίστησε τὴν Γαλλίδα σου ἐκ μέρους μου, γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποῦ εἶπε γιὰ μένα. Ναί, στὴ λύσι τῶν Ἀκροστιχίδων πρέπει νὰ σημειώνονται κι' αἱ «ἀντίθετοι» λέξεις, ὅπως τὰς βλέπεις στὰς Λύσεις ποῦ δημοσιεύω. Ψευδώνυμο γαλλικό, ὄχι, νὰ μὴν πάρῃς. Τὰ ξένα ἀπαγορεύονται ἀπὸ τὸν Κανονισμό. Ἔπειτα, Ἑλληνίς ἐσύ, τί τὸ θέλεις τὸ γαλλικὸ ψευδώνυμο; Ἐχάθηκαν τὰ ὡραῖα ἀπὸ τὴν πλουσιοτάτη μας γλῶσσα;

Ὡραίας ἐπισταλὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Χρυσῆ Ἀκτίς, Μυθιστοριογράφος, Συρανό, Κόκκινο Γαρύφαλλο, Νικηφόρον Βίφος, Δημοσθένης Σ. Κ., Πίσις-Ἀγάπη, Γαλανὴ Σταυροφόρα, Ἀφελὴς Χιωτοπούλα, Προσκοπάκι τοῦ Εὐξείνου, Εὐέλπις Νέος, Τρικυμία, Ἠρωϊκὴ Σάμος, Ἀγριοκάστικο, Ἠρωϊκὸ Θρακόπουλο καὶ Δευκὸ-Κρινάκι.*—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

Εἶνε τώρα καὶ μερικαὶ ἄλλαι ἐπιστολαί, ποῦ γράφουν ὡραῖα διὰ τὴν αὔξησιν τῆς συνδρομῆς, τὴν Ἐπάρκειαν κτλ. Αὐτὰς τὰς ἐφύλαξα διὰ νὰ δημοσιεύσω, ἂν ἔχω τόπον, μερικὰ ἀποσπάσματα εἰς τὸ προσεχές.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς:

«Ἡρωϊσμὸς μιᾶς Κόρης».— «Ὁ ἀβάφτιστος ὁδελφός». — «Ματαιοδοξία».— «Τιμιότης ἑνὸς ξυλουργοῦ».—«Ἀγριόπαπιες». «Τὸ μωρὸ τῆς ἀπογραφῆς». — «Στοχασμοί».—«Δράμα». — «Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τοῦ πλησίον» κτλ.—«Ἕνα ὡραῖο μάθημα». «Ἀπὸ τὰ περασμένα».—«Ἡμέρα Κρίσεως». «Καλοκαιριάτικη Νύκτα».-- «Μιὰ βραδυά». «Στροφή».—Λαλήματα τῆς Σιωπῆς μου». «Παιδ. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὀδὸν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 2 Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1918. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Ἐνδοξος Στρατηγός*, ἀ. (ΚΔ). *Ἀνίκητος Ἕλλην*, ἀ. (ΑΤ). *Μυθιστοριογράφος* ἀ. (ΔΦ). *Χιονισμένος Ὀλυμπος*, ἀ. (ΘΨΘ). *Ἰωάννα Δ'* *Ἄρκ*, κ. (ΜΤ). *Φαληρικὴ Αὔρα*, κ. (ΑΣ). *Κόρη τοῦ Δουνάβεως*, κ. (ΣΦ), *Μεγάλη Ἰδέα*, ἀ. (ΣΣ). *Ἄσμα Νηρηΐδος*, κ. (ΑΠ). *Ἐαρινὴ Μυρσίνη*, κ. (ἐγώ). *Περιπαθὴς Μελῳδία*, κ. (ΠΜ.) *Πλοίαρχος Γράντ*, ἀ. (ΕΤ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἡρωΐς τῶν Ἀκροκεραυνίων*, κ. *Παπάκι*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: —ἡ *Τρικυμία* (0) μὲ *Φρέντον*, *Παρρινοὺς* καὶ *Χαλκιδαίους*.—ἡ *Ἠρωϊκὴ Σάμος* (0) μὲ *Παγκόσμιο* "*Ονειρο*, *Τραγοῦδι τῆς Δευτεριᾶς*, *Γενναῖο Ἑλληνόπουλο*.—Τὸ *Ἀτρόμητο Θαλασσοπούλι* (0) μὲ *Ἐπιπορθητὴν τῆς Ἐπταλόφου*, *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου*, *Ἐσμεραλδᾶν*, *Νεύτωνα*, *Αἰτωλόν*.—ὁ *Θέρμιος* *Ἀπόλλων* (0) μὲ *Μαραρωμένον Βασιληᾶν*, *Δοξασμένο Εἰκοσιένα*, *Νύμφην τοῦ Βοσπόρου*, *Λιγουδάκην*.—ὁ *Βασιλεὺς τοῦ Αἰθέρος* (0) μὲ *Αὐτοκράτορα τῆς Τραπεζοῦντος*, *Βασιλίδα τῶν Πόλεων*, *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου*, *Νέρωνα*, *Θαλάσσιαν Αὐτοκράτειραν*, *Σανθὴν Πριγκιποπούλαν*.—ἡ *Συριανοπούλα* (0) μὲ *Νεαρὸν Ἐφοπλιστήν*, *Ἀλησμόνητον Σῦρον*, *Ξενιτεμένο Συριανάκι*.—ἡ *Μυστηριώδης Νῆσος* (0) μὲ *Ἥρωα τοῦ Σουλίου*, *Τρισεύγενην*, *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου*.—ὁ *Τιάρκος* (0) μὲ *Νικητὴν τῆς Αὐρίον*, *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*, *Ἡρωΐδα Ἑλληνοπούλαν*, *Πλανήτιδα*, *Κυπλαμιάν*, *Ἰτέαν*, *Κόκκον*, *Ἀνταλούζαν*, *Μουρίζ*, *Ἀετιδέα*.—ἡ *Κόρη τοῦ Βουνοῦ* (0) μὲ *Ἀπόγονον τοῦ 21*, *Τρελλὴν Ἀτυιγάναν*, *Τρελλὴν Νεότητα*, *Νίκην*, *Ἀρώην*, *Τρελλοαρσαειλάδα*, *Νεύτωνα*, *Γυθειωτάκι*, *Φτερωτὴν Βαρκούλαν*, *Τιάρκον*.—ὁ *Λέων τῆς Νεμέας* (0) μὲ *Καρυοφύλλι τοῦ «21»*, *Γυῶν τοῦ "Ισκιου*, *Θαλασσοκράτορα*.—τὸ *"Ονειρον τῆς Ἑλλάδος* (0) μὲ *Μεγάλην Ἑλλάδα*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Παγκόσμιον* "*Ονειρον*.—τὸ *Ξεφτέρι τῆς Νίκης* (0) μὲ *Διάβολον Ξυδάτον*, *Χρυσομένην Ἀνατολήν*, *Μαργαρίταν τοῦ Ἀγροῦ*, *Φρέντον*, *Σουλιώτισσαν*.—ἡ *Ψεύτικη Κουκλίτσα* (0) μὲ *Τραγοῦδι τῆς Δευτεριᾶς*, *Δευτεριὰ Στοὺς Σκλάβους*, *Λαΐδην Λάϊρ*, *Παγζουλισμόν*, *Μαρκησίαν*, *Παγωμένην Φωτιάν*, *Κουρέλι*, *Τρικυμίαν*, *Ἀνοιχτόκαρδον*, *Πεισματάραν*, *Τιάρκον*, *Βαρωνίδα*, *Ἀτρομιάτικο Τριαντάφυλλο*, *Νεύτωνα*, *Μουρίζ*, *Ἀνοικτομάτην*, *Ἐγγλεζάκι*, *Τρεντέλιναν*.—ὁ *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας* (0) μὲ *Ἰνδαλμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, *Πρωτομάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας*, *Χρυσομένην Ἀνατολήν*, *Δία*, *Πεισματάραν*, *Αἰτωλόν*, *Ζινέταν*, *Φαέθοντα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Μαρίαν Ρ. Σγ.*** (ναί, γράψε μου ποῖα θέλεις, στειλέ μου τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημα καὶ σοῦ τὰ στέλλω.) *Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος* (εὐχολώτερο νὰ στείλῃς ἄλλες, παρὰ νὰ ψάξω, ποῦ θέλω ὧρες.) *Ἀφεὶς Ξανθούλαν* καὶ *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.) *Πτωχὸν Φιλομαθῆ* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Σ. Π. Σωτ.* (τὸ ἀντίτιμον μηνιαίως· εὐχαριστῶ πολύ·) *Κύκνειον Ἆσμα* (αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τοὺς τὸ πῶ ἐγώ· πρότεινέ το σὺ εἰς ὅσους γνωρίζεις, κάμετε τὸν Σύλλογόν σας καὶ τότε θὰ ἔλθουν καὶ οἱ ἄλλοι) *Νικητήριον Δάφνην* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ διὰ τὴν φροντίδα, ἀλλὰ δὲν ἐγκρίνω τὸ Δαχεῖον, διότι ὁ Νόμος ἀπαγορεύει·) *Ρήγαν Φερραῖον* (εἶνε σωστό, ἀλλὰ δὲν βρῆκες τὴν πρώτη λέξι· διάβασε μὲ προσοχὴ τὸν ὁδηγὸ νὰ ἰδῇς πῶς γίνεται ἡ ἀντάλλαγή·) *Φαίδωνα Δ. Ζαρ.* (πολὺ ἐκτενές· ἔπειτα, αὐτὰ τὰ ἱστορικὰ εἶνε γνωστὰ εἰς τοὺς περισσοτέρους·) *Ἀνίκητον Ἕλληνα* (ὄχι, δὲν μοῦ χρησιμεύει·) *Τρελλὴν Ἀγάπην* (εἰς κάθε τετράδιον τῶν Μ. Μυστικῶν πρέπει νὰ ἐσωκλείῃς λεπτὰ 10· ἔτσι δὲν λέγει ὁ Ὁδηγός; μοῦ ὀφείλεις λοιπὸν λεπτὰ 60·) *Κλεφτόπουλο τοῦ 21* (χαίρω κι' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις·) *Ἐφετεινὸν Συνδρομητὴν ἐκ Πατρῶν* (ἂς περάσουμε ἔτσι τώρα καὶ ἅμα τελειώσῃ ὁ πόλεμος, ὅταν θὰ ἔλθῃ χαρτί, βάζουμε κι' ἄλλες σελίδες καὶ γίνονται ὅλ' αὐτὰ ποῦ θέλεις·) *Γυθειωτάκι* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· αἱ δύο προηγούμεναι ποῦ λέγεις, δὲν ἐλήφθησαν·) *Ἀπόστολον Γ. Κλ.* (ἔχει καλῶς·) *Προμηθέα Δεσμώτην, Νικητὴν τῆς Αὔριον* κτλ. κτλ.

Δαφνοστεφανωμένον Ἥρωα, Χρυσόμαλλον Δέρας, Ὡραίαν Λιβαθώ (συμπλήρωμα ἔλαβα· εὐχαριστῶ.)

Πολυξένην Ι. Θεοχ., Οὐράνιον Θόλον, Κ. Γ. Ἀλεξ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.)

Γκραζιέλλαν, Μέλλοντα Νικητήν, Ἀπριλιάτικο Τριαντάφυλλο (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εὐῶδες Ἄνθος, Πεταχτὴν Μελαχροινούλαν, Γλυκὺ Παρείδιν, Ἐλευθερίαν Ἀραβ., Πατρινὸν Διπλωμάτην, Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας (ἔστειλα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *18ην Φεβρουαρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 170οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18ης Μαΐου.

135. Λεξίγριφος

Ἀριθμό, γράμμα, κτητικό,
Ἑνώνει καὶ τὰ τρία,
Καὶ βλέπεις ἄξαφνα θεὸ
Ἀπ' τὴ Μυθολογία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νικητηρίου Δάφνης

136. Τριπλοῦς Στοιχειόγριφος

Ὅση κουταμάρα, λύτα,
Μὲ κεφάλι ἐγὼ δηλῶ,
Τόση ἐξοπνάδα, λύτα,
Ἂν ἀποκεφαλισθῶ.
Κι' ἂν τὸ νέο μου κεφάλι
Ἀσπλαχνα τὸ κόψῃς πάλι,
Θὰ μὲ ἰδῇς εἰς τὸ λεπτό
Μέλος σου νὰ κατεστῶ,
Ὁποῦ ζῶ κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ,
Ἂν ἀκέφαλο ἀπομείνῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσκέρου

127. Μεταγραμματισμὸς

Δένδρον εἶναι ὑψηλὸν
Καὶ τὸν Λίβανον καλύπτω·
Ἂν μοῦ ἀλλάξῃς τὸν λαιμόν,
Ὕπερ τῆς πατρίδος πίπτω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀκτίνος

128. Δημῶδες Αἴνιγμα

Πουλὶ δὲν εἶνε οὐδὲ πετᾷ
Μόνο δυὸ μύτες ἔχει
Κι' δύο μάτια στὴν οὐρά,
—Ἂν καὶ οὐρὰ δὲν ἔχει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειρατηρίου

129. Μωσαϊκὸν

Κορφὴ ἀπὸ τριαντάφυλλο
Βάλε 'ς ἕνα τσουκάλι,
Κι' οὐρὰ τῆς συναγρίδας,
Ἀκριμάκι τῆς γαρίδας
Καὶ μιὰ ριζούλα κάππαρι...
Κὶ τώρα, λύτα, πιέτο,
Θέλεις μαζί μ' ἄλλο ποτό,
Ἢ, ἂν σάρεση, σκέτο.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Χρυσίζουσαν Δύσιν

130. Πυραμὶς

\+ Οἱ σταυροὶ χρήσιμον ζῶον
* + * = Πρόθεσις.
* * + * * = Μέρος ἀνθηρόν.
* * * + * * * = Γαλλικὴ Ἀποικία
* * * * + * * * * = Υἱὸς τοῦ Δαυΐδ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀγκάθι

131. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Ποῦ εἶνε, Ρόζα, ἡ Μαρίκα, νὰ μοῦ φέρῃ λίγο ;...
— Τί, μαμά ;
— Μὰ δὲν τὰ εἶπα ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σκλαβωμένης Ἑλληνοπούλας

132. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μικρὰν πόλιν τῆς Ἑλλάδος.

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου μικρά. 2, Χρονικὴ διαίρεσις. 3, Ποταμὸς τῆς Ἀγγλίας. 4, Εὐῶδες ταπεινὸν ἄνθος. 5, Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Κουκλέτσας

133. Ἐλλιποσύμφωνον

ο - ειουω - αι - ο - ωηεοιο - ειε - υω-ειη-ευχεω-αηεω.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοπούλι

134. Γρῖφος

ολ ον
Ναί ! ολ ολ ον ον
Νίκη ! κας ον ον
ολ ολ ον ον
ολ ον ον
ον αν
ον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διάττοντος Ἀστέρος

Τέλος τοῦ 170οῦ Διαγωνισμοῦ.
Ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἀρχίζει νέος.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 14—20 Φεβρουαρίου.

ΑΘΗΝΩΝ : Ἀπριλιάτικο Τριαντάφυλλο, Ἄννα Γρίβα, Γεώργιος Ἐμ. Σταμάτης, Π. Γ. Π. Μορφόπουλος, Μίνως Γ. Κορνάρος, Δ. Ν. Ἀσπρετζάκης, Εὐαγγελία Βουτσαρᾶ, Τολμηρὸ Ἑλληνόπουλο, Σωτήρ. Χ. Λούλης, Λέων τῆς Νεμέας, Διονυσία Ἀνδριωπούλου, Ἀνδρ. Μ. Νόβας, Ἐμμ. Μπούκοσης, Σοφ. Γ. Βουμβάκης, Δημ. Κ. Ἀσημβάκος, Γεώργ. Δ. Μαρούδης, Μαρία Ἰ. Θεοδωρακάκου, Κατίνα Πεσπανικολάκου, Θ. Π. Σακελλαρίου, Ἑλένη Κ. Ζηρίνη, Μαρ. Θ. Χαλκίδου, Εὐγένιος Α. Φωκᾶς, Χρ. Γ. Σμυρνιουδάκης, Ἑλένη Ἰ. Σοφιανοπούλου, Παν. Βαρβατσούλης, Αὐρα τοῦ Ἰονίου, Κάρολος Δεργυτό, Φρειδερίκος ντ' Ἐρβάντ, Ἀναστ. Ἰ. Ζάχος, Ἰ. Μ. Σουλτάνης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ : Π. Χ. Παπαλοιωάς.

ΑΙΓΙΟΥ : Φωτεινὴ Σ. Ἐξαρχοπούλου.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ : Ἄγγελος Κ. Μεταξᾶς.

ΒΟΛΟΥ : Τριανταφυλλάκη.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ : Γεώργ. Α. Τσουλίδης, Κων. Σ. Σταύρου.

ΘΗΒΩΝ : Θεόδωρος Γ. Χατζιώτης.

ΚΑΛΑΜΩΝ : Δημ. Βύνιος, Λαμ. Δ. Γριλιόπουλος, Τάκης Χ. Μαυροειδής, Βασ. Α. Παπαδόπουλος, Ἀθ. Γ. Γκουζούλης, Ἠλ. Θ. Βεγιόπουλος, Βασ. Δ. Γριλιόπουλος, Γεώργ. Π. Βουγιούκας, Νικόλ. Κολομβάκος.

ΚΕΑΣ : Γεώργ. Δ. Λευκαδίτης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Εὐλαμπία Γ. Πάντρα, Ἀνδρέας Πρόσκοπος.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Χρ. Κ. Σπανορρήγας, Π. Θ. Καράγιωργας, Ἰω. Χ. Καραμπελόπουλος.

ΛΑΜΙΑΣ : Μίννα Δ. Τσάλλη.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Ἐλισάβετ Ἀνδρέου, Κων. Σ. Μαλάνας, Ἀθηνᾶ Πάπαχρονιάδου, Δημ. Ν. Βάης, Κωνσταντίνα Γιαννώτα.

ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ : Λούκας Ἰωάννου, Δημήτριος Χατζόπουλος, Εὐαγ. Κ. Παπαδόπουλος.

ΛΕΥΚΑΔΟΣ : Χρ. Εὐστ. Μάλφας, Θ. Δ. Τζεβελέκης, Σπυρ. Γ. Χέρβου, Σπυρ. Γ. Μεσσήνης.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ : Γ. Ἀρ. Σταυροπούλος.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ : Διον. Σπυρ. Θεικκός.

ΠΑΤΡΩΝ : Ἀνδρ. Κ. Τζίνης, Ντίνος Βλ. Ἀντωνοπούλου, Νίτσα Βλ. Ἀντωνοπούλου, Παναγ. Κ. Θεοχάρης, Θερ. Μιχαλόπουλος, Γ. Δ. Γιαννακόπουλος, Νικ. Ἰ. Οἰκονομόπουλος, Ἀθηνᾶ Μ. Μαργαρίτη, Κωνστ. Ν. Νικολόπουλος, Σπυρ. καὶ Δημ. Θεοδώρου, Εὐστ. Φερεντέρος, Ἀγγελική Γ. Παπαγγελοπούλου, Δημ. Βαρούχας, Πατρινόπουλο.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Ματθ. Μ. Παπαθεοδούλου, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν, Δ. Βῶκος, Ἀναστ. Ρ. Κουλούρας, Φειδίας Α. Ἀρφαρᾶς, Σπυρ. Μαρᾶς, Γεώρ. Χ. Γκούβερης, Λιλίκα Π. Δημηδέλη, Γεώρ. Βασιλείου, Ἀντ. Γ. Λειχτέσης, Γεωρ. Κ. Σταυνάκης, Ἰω. Δ. Σκούρτης, Ὡραία Λιβαθά.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ : Γ. Ἰ. Καλλιώρας.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ : Ἥρως τῆς Ἀλβανίας, Ἰω. Ν. Κούρος, Κων. Γ. Καλλιοντζῆς, Πετρ. Β. Μαρινάκος, Γρηγ. Δ. Λευκαδίτης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Εὐαγ. Χρ. Τσιρικάκης, Τάσος Θ. Τσιρικάκης.

ΧΙΟΥ : Σπ. Γ. Κλεώκας, Ἀπ. Γ. Κλεώκας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες. ΣΩΤΗΡΙΟΣ Χ. ΛΟΥΛΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΦΩΤΕΙΝΗ ΕΞΑΡΧΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Αἰγίῳ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ε. ΜΠΛΑΝΑΣ ἐν Λαρίσσῃ καὶ ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΚΟΥΡΟΣ ἐν Τριπόλει, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΗ'—99]

Ἱδρύομεν ἐν Θεσσαλονίκῃ Σύλλογον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «*Παῦλος Μελᾶς*» πρὸς διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως ἀποκλειστικῶς ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Ψηφοφορίας γενομένης ἐξελέγη :

Πρόεδρος : ***Παντελῆς Φορμόζης.***

Ἀντιπρόεδρος : ***Ἀπόστολος Ἰορδάνου.***

Διεύθυνσις : Κατάστημα Κοκκαλάνη, ὁδὸς Ἐγνατία ἀρ. 184, διὰ κ. ***Παναγιώτην Κοκκαλάνην.***

[ΙΗ'—100]

Τελευταῖε *Παλαιολόγε, Ὀδυσσεῦ, Ἀθη, Ξανθὴ Ἑλληνοπ... κι. Μ.* ἔστειλα τὰ ζητούμενα ἰδικά σας. *Τρελλὴ Ἀτσιγγάνα*

[ΙΗ'—101]

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[ΙΗ'—102]

Πρωτεύω ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν εἰς ὅλας τοὺς ἐν *Ἀργυρίῳ* ψευδωνυμίχους.

Φρουρὸς τῆς Πατρίδος

[ΙΗ'—103]

Τιάρνε καὶ *Ζινέττα*, δέχεσθε ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μὲ τὰ ὀνόματά μας ;

Σουλιώτισσα

[ΙΗ'—104]

Θέλων νὰ κάμω Λεύκωμα Μ. Μυστικῶν, καρακαλῶ πάντας τοὺς Συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως νὰ ἀνταλλάξουν μαζί μου.—*Βασίλεια Βουλγαροκτόνε*, ποία ἡ διεύθυνσίς σας ;

Ρήγας Φερραῖος

[ΙΗ'—105]

Μίμη, ἔχει τριανταμία ὁ μήνας· θυμήσου τὸ μοῦ εἶχες εἰπῆ. *Ζεφυρὲ τῆς Νίκης*

[ΙΗ'—106]

Σύλλογος «*ΚΕΡΑΥΝΟΣ*». — Διορίζονται σύμβουλοι : *Π. Σκένδρ, Α. Δεμεστζῆς.*

Τύποις ***ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ***—*Εὐριπίδου 3.*—*Ἀθῆναι.* — *Ἀριθ. Τηλεφ. 11-99*